

Němá dívka

Od scenáristy
úspěšného
seriálu *Most*

Dokáže policejní psycholog
Sebastian Bergman
přimět desetiletou
svědkyni, aby promluvila?

ROSENFELDT HJORTH
HJORTH & ROSENFELDT
ROSENFELDT HJORTH

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

MICHAEL HJORTH & HANS ROSENFELDT

Němá dívka

Němá dívka

BRNO 2015

MICHAEL HJORTH
& HANS ROSENFELDT

Copyright © Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2014
First published by Norstedts, Sweden, in 2014
Published by agreement with Norstedts Agency
Translation © Petra Hesová, 2015
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-631-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-632-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-633-5 (Formát MobiPocket)

Netuší, co je dnes za den.

Ale každopádně je volno. Sedí tu v pyžamu, přestože už je po deváté ráno.

Celá rodina je doma a z obývacího pokoje sem doléhá zvuk seriálu Spongebob v kalhotách.

Maminka před něj postaví misku s jogurtem a zeptá se, jestli si po čurání umyl ruce. Přikývne. Pak chce ještě vědět, jestli by si nedal chleba. Chlapec zavrtí hlavou. Jogurt stačí. Je vanilkovo-banánový. Hoch by měl chuť na lupínky Frosties, jenže ty dojedl Fred, takže on se nejspíš bude muset spokojit s ovesnými polštářky. Za odměnu si hned po snídani může pustit DVD. Rozhodne se pro Transformers 3: Temná strana Měsíce.

Už poněkolikáté.

V tu chvíli někdo zazvoní u dveří.

„Kdo to může takhle po ráno být?“ diví se maminka a jde otevřít. Ozve se povědomé cvaknutí kliky a poté vrznou dveře, ale to si hoch ani nestačí uvědomit.

Do ticha zaburácí rána a zdá se, že v předsíni něco spadlo na zem.

Chlapec nadskočí a jogurt vyšpláchne na stůl. Hoch si toho ani nevšimne. Z prvního patra se ozve tatínkův znepokojený hlas. Dneska si přispal, ale teď rychle vstává, jsou slyšet jeho kroky.

Ve dveřích do kuchyně se objeví postava.

A v ruce drží pušku.

Ted jsou na to dvě.

Rozdvojila se.

Jedna část zůstala venku a druhá se skryla uvnitř.

Zvnějšku byla stále v pohybu.

Cítila se rozpolcená, ale měla před sebou cíl. Ve škole je učili, že když se člověk ztratí, má si sednout na zem a počkat na místě. Ona ale toužila utéct co nejdál.

Přemýšlela, jestli se ztratila.

Nevěděla sice, kde přesně je, ale svým cílem si byla jistá. Nezatoulala se daleko od silnice. Slyšela projíždějící auta. Mohla by na tu cestu dojít. Pokračovat podél ní a schovat se, když někdo pojedje okolo. Napadlo ji, že by mohla najít nejbližší ukazatel, utvrdit se, že jde správně, a znovu se ukrýt v lese. Takže se neztratila. Tím pádem nemusí čekat na místě. Navíc bylo chladno, což ji nutilo jít dál. Při chůzi se zahřeje. Nebude mít takový hlad. Znovu vyrazila.

Uvnitř spočívala bez hnutí.

Nejdřív se rozběhla. Zvnějšku i uvnitř. Bezhlavě prchala. Uvědomila si, že zapoměla, před čím to vlastně utíkala. A kam. Nebylo to místo ani prostor, jednalo se spíše o... jakýsi pocit...

Nevěděla. Ale právě tam spočívala a byl tam klid a prázdnota.

Ona sama je prázdnota a klid.

Všude vládlo ticho.

To jí připadalo nejdůležitější. Cítila, že dokud bude tiše, je v bezpečí. Na tom místě, které žádným místem nebylo. Ve tmě, která nebyla tmou. Pomyslela si, že sem nepronikají žádné z těch barev, které vidí venku. Všem se uzavřela. Potřebovala pocit bezpečí. A věděla, že ten zmizí, jakmile vystoupí z ticha. Cítila to. Cítila, že slova by ji prozradila. Neviditelné stěny, které si vybuodovala, by zmizely a všechno to skutečně by se vrátilo. Hrůza, která tam venku číhá.

Rány, křik, teplá červeň a strach.
Strach ostatních i její vlastní.
Tiše a bez hnutí zůstávala uvnitř.

Venku však musela jít dál.

Věděla, že musí tam, kde ji nenajdou. Někam, kde se s ní nebudou pokoušet mluvit. Ta venku musí ochránit tu druhou uvnitř.

Věděla, kam se potřebuje dostat.

Vyprávěli jí o jednom místě. Varovali ji před ním. Říkali, že když tam člověk vejde, tak už ho nikdo nikdy nenajde. Nikdy. Takhle jí to povídali. Nikdo ji nenajde.

Ta venku se pevněji zavinula do tenké bundy, kterou měla na sobě, a zrychlila krok.

Ta uvnitř se schoulila do klubička a cítila se čím dál menší. Doufala, že nakonec zmizí docela.

Aнна Erikssonová čekala v autě před světle žlutým domem.

Vanja měla zpoždění. Anna si pomyslela, že se jí to nepodobá. Nejspíš další důsledek toho, co se s Vanjou během několika posledních měsíců stalo.

Nejhorší bylo, že se jim přestala ozývat.

Anna sama to dokázala přijmout. Chápala ji. Dokonce jí připadalo, že si to svým způsobem zaslouží. Dlouhé hovory mezi matkou a dcerou k jejich vztahu upřímně řečeno nikdy nepatřily.

Valdemar to nesl hůř. Z jeho bývalého já zbyly jen trosky a nezpůsobila to ani tak nemoc, jako spíše to, že se jich Vanja začala stranit. Nesmírně ho to bolelo. Neustále o dceři mluvil

a opakoval, že jí neměli zamlčovat pravdu. Tolik toho měli udělat jinak. Utekl snad hrobníkovi z lopaty jen proto, aby teď žil život plný výčitek a poraženectví? Annu celá situace trápi-la také, ale snášela ji lépe. Vždycky byla silnější než její muž.

Valdemara sice propustili z nemocnice před více než měsí-cem, ale stále vůbec nevycházel z bytu. Tělo podle všeho při-jalo novou ledvinu bez problémů, jenže Valdemar nedokázal přijmout svůj nový svět. Svět bez Vanji. Odstrkoval od sebe všechno a všechny.

Annu. Těch několik málo kolegů, kteří se mu navzdory jeho prohřeškům ozvali. I tu hrstku přátel, kteří se pak po-stupně ozývat přestali.

Zdálo se, že ho nezajímá ani vyšetřování jeho osoby. Po-dezření z daňových úniků a finančních machinací bylo sice závažné, ale ve Valdemarových očích vše přebila zrada, které se dopustil na Vanje.

Když se to dozvěděla, zuřivě se do něj pustila. Bylo to straš-né. Křik, nadávky, slzy. Ani on, ani Anna tak Vanju ještě neza-žili.

Byla rozlícená.

A hluboce zraněná.

Výčitky se točily kolem jediného: Jak jí to mohli udělat? Co jsou vůbec za lidi? Jaký rodič dokáže provést něco takového?

Anna to chápala. Kdyby byla na Vanjině místě, uvažovala by stejně. Ano, šlo o oprávněné, pochopitelné otázky. Zato odpověď na ně se Anně nelíbila.

Ona sama. Ona je rodič, který něco takového provedl.

Během nejhorsích hádek už se Vanji několikrát málem zeptala.

„Chceš to vědět? Vážně chceš vědět, kdo je tvůj otec?“

Ale nakonec se pokaždé ovládla. Nic neřekla. Jen prohlá-sila, že je to jedno.

Ne snad kvůli tomu, aby chránila Sebastiana Bergmana. Chápala, o co se ten chlap snaží. Že se pokouší Vanje vetřít

do života. Získat něco, co mu nepatří, jako vymahač, který se z lidí snaží vymámit neexistující dluh.

Sebastian nikdy nebyl Vanjiným otcem. Věděla, že tím je Valdemar. Byl jím vždycky a naplno. A je jedno, že na tom papíru z nemocnice, kterým se Vanja vztekle oháněla, stálo něco jiného. Jediná světlá stránka toho všeho byla, že Sebastian nebude moci využít nastalé situace ve svůj prospěch. Byl totiž do těch lží zapletený stejně jako Anna sama. Kdyby teď Vanje prozradil, jak dlouho už ví pravdu, zklamal by ji stejně jako ona a Valdemar.

A Vanja by ho také začala nenávidět.

Odcizili by se.

Sebastian si toho byl vědom. Během posledních týdnů Anně několikrát volal a v podstatě žadonil, aby mu pomohla vymyslet způsob, jak Vanje říct pravdu. Anna odmítla. Řekla, že mu nikdy nepomůže vrazit klín mezi Vanju a Valdemara. Nikdy. To byla jedna z mála věcí, které věděla jistě. Všechno ostatní jí splývalo.

Ale rozhodla se, že dnes vezme všechno znovu do vlastních rukou.

Udělá první krok, aby vše napravila.

Měla to vymyšlené.

Domovní dveře se otevřely a objevila se v nich Vanja. Se zvednutými rameny a rukama v kapsách kabátu. Pod očima měla tmavé kruhy, byla bledá a vypadala unaveně. Jako by během pár měsíců o několik let zestárla. Když přecházela ulicí k autu, odhrnula si z čela zplihlé, nemyté vlasy. Anna si utírdila myšlenky, zhluboka se nadechla a vystoupila.

„Ahoj. To je dobře, žes přišla,“ prohlásila a snažila se znít co nejveseleji.

„Cos chtěla?“ opáčila Vanja. „Mám spoustu práce.“

Naposledy spolu mluvily před třemi týdny a Anně připadalo, že tentokrát zní Vanjin hlas trochu mírněji. Že by se přání stalo otcem myšlenky? napadlo ji.

„Chci ti něco ukázat,“ nadhodila opatrně Anna.

„A co?“

„Pojedeš se mnou? Řeknu ti to v autě.“

Vanja si ji nedůvěřivě prohlížela. Anna věděla, že čím déle vydrží stát beze slova, tím větší je šance, že s ní Vanja pojede. To ji jejich dřívější hádky naučily. Nesmí na ni udeřit přímo a prosazovat svou. Vanja se nesmí cítit zahnaná do kouta. Pokud má s Annou jet, musí se rozhodnout sama — bez nátlaku a z vlastní vůle.

„Uvidíš, že to bude stát za to,“ pokračovala Anna obezřetně.
„Jsem si jistá.“

Vanja nakonec přikývla a došla ke dveřím auta. Nastoupila. Beze slova.

Anna nastartovala a vyjela. Ticho prolomila přibližně ve chvíli, kdy projížděly okolo čerpací stanice ve čtvrti Frihamnen. Tam udělala první chybu.

„Pozdravuje tě Valdemar. Stýská se mu po tobě.“

„Mně se po tátovi taky stýská. Myslím tím po tom pravém tátovi,“ odsekla Vanja.

„Mám o něj trochu strach, abych se přiznala,“ řekla Anna.

„Můžete si za to sami,“ vpadla jí Vanja do řeči. „To vy jste mi celý život lhali.“

Anna cítila, že stojí na prahu další hádky. Jen ho překročit. Ano, pomyslela si, je pochopitelné, že má Vanja vztek. Přesto si přála, aby její dcera pochopila, že svým chováním zraňuje ty, kdo ji milují, stojí za ní a celý život ji podporují. Chtěla Vanje vysvětlit, že lhali jen proto, aby ji chránili. Nechtěli jí ublížit. Vanja však zjevně čekala na jakoukoli záminku, aby mohla rozčileně vybuchnout, proto se Anna pokusila zmírnit napětí.

„Já vím, já vím. Promiň, vážně se s tebou nechci hádat. Ne dneska...“

Zdálo se, že Vanja je ochotná přistoupit na dočasné příměří. Dál pokračovaly beze slova. Mířily ulicí Valhallavägen západně k výpadovce u Nortullu ve Vasastanu.

„Kam to jedeme?“ zeptala se Vanja, když projížděly okolo hotelu Stallmästargården.

„Chci ti něco ukázat.“

„A co?“

Anna neodpovídala. Vanja se k ní otočila.

„Tvrdilas, že mi to řekneš v autě, tak teď máš možnost.“

Anna se zhluboka nadechla, ale nepřestávala se soustředit na provoz a silnici před sebou.

„Vezmu tě za tvým otcem.“

„Už můžete jít dovnitř.“

Erik Flodin se otočil k bílému dvoupatrovému domu. Na terase stál technik Fabian Hellström, který s ním přijel z Karlstadu, a ukazoval na budovu za sebou. „Jsme s tím skoro hotoví.“

Erik zvedl ruku na znamení, že ho slyšel, a znovu se zadíval do krajiny, která se před ním otevírala.

Krásné místo.

Svěží jarní trávník sahal až ke kamenné zdi, za níž se protíraly lány polí, kde ještě nestihlo nic vyrůst. O kus dál byl vidět tmavý pruh stále zelených jehličnanů, kterými tu a tam začínaly prosvítat rašící světlé pupeny listnatých stromů. Nad poli se vznášelo káně a přerušovalo ticho svými pronikavými, naléhavými výkřiky.

Erika napadlo, zda nemá zatelefonovat Pie před tím, než vejde. Stejně se dozví, co se stalo, a bude z toho zoufalá. Zásáhne to život v celém okrese.

V jejím okrese.

Erik si uvědomil, že kdyby jí zavolał teď, začne se Pia vyptávat. Bude se chtít dozvědět víc.

Všechno.

A on sám zatím ví pouze to, co mu řekli kolegové, kteří sem dorazili před ním.

Tak čemu by prospělo, kdyby jí zavolal?

Ničemu.

Rozhodl se, že Pia počká. Pohlédl na dětské pískoviště po pravé straně. Žlutý plastový nákladáček měl korbu plnou vody, protože o víkendu přšelo. Ležela tam lopatka, hračka Transformer obalená pískem a dva dinosauři.

Erik si povzdechl a vydal se do domu k mrtvým.

Fredrika Franssonová postávající u hlídkového vozu se k němu beze slova připojila. Právě ona byla na místě první a ona mu také stručně vyložila, o co se jedná. Znali se z dřívějšíka. Pracovali spolu, dokud Erika nepovýšili na vrchního komisaře a nepřeveleli ho do Karlstadu. Podle jeho názoru byla Fredrika dobrá policistka. Důkladná a zapálená do práce. A taky o dvacet centimetrů menší a dobrých deset kilo těžší než Erik. Ten při svých 185 centimetrech vážil 78 kilogramů. Zato o Fredrice zlé jazyky říkaly, že je širší než delší. Ona sama o své nadváze nikdy nemluvila. A popravdě řečeno ani o čemkoli jiném. Nebyla příliš hovorná.

Když Erik došel na verandu k první oběti, zdálo se mu, že cítí střelný prach. Ale věděl, že to není možné. Soudní lékař už oběti zběžně ohledal a předběžně určil dobu úmrtí. Bylo to zhruba před čtyřiadvaceti hodinami. I kdyby vchodové dveře byly zavřené — což podle devítileté holčičky od sousedů, která si sem přišla hrát, nebyly —, uběhlo příliš mnoho času na to, aby ve vzduchu zůstaly pachové stopy po střelbě.

Erik si oblékl bílé gumové rukavice, nasadil návleky na boty a teprve pak vešel do domu. Vedle botníku stál květináč s březovými větvemi ozdobenými pestrobarevnými velikonočními vajíčky. Erik několik větviček odhrnul stranou a klekl si k ženě, která ležela na zádech na hrubé kamenné podlaze. První ze čtyř obětí.

Čtyři mrtví.

Dva z nich byly děti.

Rodina.

Zatím neurčili jejich totožnost, ale věděli, že v domě bydleli jeho majitelé Karin a Emil Carlstenovi se syny Georgem a Fredem. Takže bylo Erikovi jasné, že žena před ním bude nejspíš Karin Carlstenová. Kolegové ze Stockholmu, Göteborgu, a někdy dokonce i z Karlstadu se občas podívovali, jak je možné, že Erik v Torsby nezná úplně každého. Vždyť odtamtud snad pocházíš, ne? ptali se. A není Torsby náhodou jenom taková zastrčená díra v lesích? Erik si většinou odevzdaně povzdychl. V okrese žilo téměř dvanáct tisíc lidí, z toho přes čtyři tisíce v městečku Torsby. Kdo ve Stockholmu zná čtyři tisíce lidí? Nikdo.

S Carlstenovými se tedy neznal, přesto mu připadalo, že o nich už slyšel. Neměli náhodou nedávno nějaké opletačky s policií?

„Znala jsi je?“

Erik vzhlédl k Fredrice, která si na prahu s jistými obtížemi nasazovala návleky na boty.

„Ne.“

„Mám pocit, že jsme s nimi v zimě měli tu čest.“

„Je to možné.“

„Mohla bys to prověřit?“

Fredrika přikývla, stáhla modrý návlek, který se jí podařilo nasoukat na jednu nohu, a zamířila ven k autu. Erik se znovu otočil k asi pětatřicetileté tmavovláске ležící na podlaze v předsíni.

Měla díru v hrudníku. Velkou. Téměř deset centimetrů. To byla příliš velká rána na zbraň s drážkovaným vývrtem hlavně, jako je pistole nebo kulovnice. Podobalo se to spíš vstřelu dvouhlavňovou brokovnicí. Množství krve na podlaze naznačovalo, že i otvor, kudy střela z těla vylétla, je rozsáhlý. Erik odhadoval, že útočník pálil z bezprostřední blízkosti.

Mezi pokožkou a hrudní kostí se při výstřelu nahromadily výbušné plyny a tkáň se tlakem potrhala. Na kůži kolem místa vstřelu i na ženině bílém pleteném svetru bylo patrné začernání. Smrt musela nastat okamžitě.

Podíval se ke vstupním dveřím. Ležela sotva metr od nich. Jako kdyby útočník čekal, až otevře, okamžitě jí přitiskl pušku na prsa a vypálil, než stihla cokoli udělat. Síla nárazu ji odhodila. Střelec — ať už to byl kdokoli — ji posléze musel překročit a pokračovat dál do domu.

Erik se narovnal a šel dál.

Z předsíně se vcházelo do velké kuchyně. Kdyby byl dům na prodej, realitní makléř by místnost určitě označil za „kuchyni v rustikálním stylu“. V rohu stál zděný sporák se sopouchem. Pěkná podlaha z borového dřeva. I strop byl dřevěný. U stěny stála selská lavice, nad kterou byla zavěšena sázecí lopata na chleba a další kuchyňské náčiní, jehož účel Erik neznal. Zbylé kuchyňské vybavení bylo moderní, až na stará kamna na dřevo.

Na prostorném borovicovém stole ležely zbytky snídaně. Miska s něčím, co vypadalo jako jogurt a ovesné polštářky. Převržená židle. A pod ní na podlaze chlapec, asi osmi nebo devítiletý. Ještě v pyžamu.

Jsou velikonoční prázdniny.

Tím pádem děti nemusely do školy.

Bohužel, pomyslel si Erik.

Když si chlapce prohlédl lépe, potvrdila se jeho teorie o brokovnici. Jedna ruka vypadala v rameni téměř ustřelená. Hoch měl i menší rány na krku a tváři. Jednotlivé broky. Erik odhadoval, jak je to daleko ke dveřím — pro případ, že vrah střílel odtamtud. Dva tři metry? Dost na to, aby se projektily rozptýlily. Možná chlapce nezabily okamžitě, ale stejně vzápětí vykrvácel.

A jak to bylo dál? uvažoval Erik.

Někdo tudy běžel poté, co byl chlapec zasažen. A bylo to dítě. Erik si v krvi kolem stolu všiml stop dětských nohou. Za-

díval se směrem k místnosti, do které se vcházelo z kuchyně. Nevelký obývací pokoj s televizí a DVD přehrávačem. Druhý z chlapců tam možná sledoval nějaký program. Potom zaslechl výstřely. Možná vstal už při první ráně. Ve dveřích viděl, jak mu zastřelili bratra. Dal se na útěk. Kam? Stopy vedly ke schodům do prvního patra.

Proč ho vrah nezastřelil v kuchyni? Že by musel dobíjet? Erik se rozhlédl. Na podlaze žádné prázdné nábojnice nenašel. Řekl si, že se zeptá Fabiana, jestli je neposbíral.

„Jan Ceder.“

Erik málem nadskočil. Fredrika se mu za zády zjevila zničehonic.

„Carlstenovi na něj v prosinci podali trestní oznámení,“ pokračovala Fredrika s pohledem upřeným na chlapečka na podlaze.

„A za co?“

„Pytláctví.“

„Za co přesně?“ dodal Erik trpělivě.

„Našli na Cederově pozemku zabitého vlka a natočili to.“

„Takže ho dostali.“

„Napařili mu pokutu,“ přitakala Fredrika.

Erik pokývl hlavou.

Takže lovec.

A brokovnice. Samozřejmě to nic neznamenalo, věděl, že v kraji se to lovci i puškami jen hemží, ale začátek to byl dobrý.

„Minulé úterý jim vyhrožoval.“

Erik se zarazil a prolétlo mu hlavou, jestli ji chápe dobře. S Fredrikou to občas bývalo těžké, protože zásadně nemluvila víc, než bylo nezbytně nutné. A občas neřekla vůbec nic.

„Myslíš Cedera?“ ujišťoval se. „Chceš říct, že Jan Ceder Carlstenovým v úterý vyhrožoval?“

Fredrika přikývla a poprvé od okamžiku, kdy přišla do kuchyně, se na Erika otočila.

„Před plaveckým stadionem. Máme na to několik svědků.“

Erik v rychlosti uvažoval nad tím, co se dozvěděl. Že by to bylo takhle jednoduché? Může se někdo chovat tak průhledně? Odpověď na obě otázky zněla ano. Surový zločin automaticky neznamená složitost a promyšlenost. Vlastně je to spíš naopak.

„Chci si s ním promluvit,“ oznámil Fredrice. „Předvedte ho.“

Fredrika odešla z kuchyně. Erik znovu promýšlel své rozhodnutí a sledoval přitom drobné krvavé šlépěje, které mířily ke schodišti.

Výhrušky.

Lovec.

Brokovnice.

Erik si upřímně přál, aby to tak skutečně bylo. Velel oddělení násilných činů policie ve Värmlandu teprve asi dva měsíce a skutečně nechtěl, aby se tento případ táhl delší dobu. A věděl, že Pia bude jeho názor sdílet. Bude trvat na tom, aby se vše rychle objasnilo. Aby na to obec mohla zapomenout a žít dál.

Krvavé šlépěje byly s každým dalším krokem méně zřetelné a kousek od schodiště zmizely úplně. Erik se opřel o bíle natřené zábradlí a vydal se nahoru.

Schodiště v patře ústilo do úzké chodby s trojmi dveřmi. Dvoje byly otevřené. Erik nahlédl do pokoje po své levici. Stála tam palanda a na podlaze ležely hračky, takže usoudil, že se jedná o dětský pokoj. Došel na konec chodby a zastavil se. Opřeny o zavřené dveře do koupelny tam seděl Emil Carlsten. Vypadal o několik let starší než Karin. Možná to bylo tím, že měl šedé vlasy. Každopádně byl mrtvý. Zjevně ho zastřelili brokovnicí. Doprostřed hrudi. Erik si představil, jak se Emil vyřítíl z ložnice a ocitl se proti střelci, který stál na posledním schodu.

Erik se rozhlédl. Nezdálo se, že by si muž opatřil nějakou zbraň. Přitom musel slyšet, co se odehrává v přízemí. Přesto vyběhl z pokoje s holýma rukama.

Erik si pomyslel, že v takovém případě člověk nejspíš neuvažuje jasně. Sám si nedokázal představit, jak by se zachoval, kdyby se něco podobného odehrálo u nich doma. Kdyby tam dole byla Pia s jejich dcerou.

Překročil mužovy natažené nohy a vstoupil do ložnice. Věvodila jí manželská postel. Velká přinejmenším dva krát dva metry. Spousta prostoru pro děti, které trápí noční můry. Přehoz i ozdobné polštáře byly na svých místech. U postele stály dva noční stolky a u stěny prádelník se zrcadlem. U druhé zdi šatní skříň. Ta uprostřed byla pootevřená.

Zjevně patřila Karin.

Visely tam šaty, blůzy a sukně.

Na podlaze mezi botami čouhaly ven dvě bosé nožičky. Erik došel ke skříni.

Úplně vzadu seděl druhý chlapec. Schoulil se, jak to jen šlo. Na kolenou měl deku, jako by se chtěl schovat. Tak proto se Emil nedostal dál než ke dveřím do koupelny? napadlo Erika. Viděl snad, jak syn prchá nahoru, a pokusil se ho ukrýt?

Snažil se ho zachránit.

Nepodařilo se mu to.

Vrah ho našel. Musel stát na tomtéž místě jako teď Erik. Asi metr od chlapce. Hlaveně pušky byla ještě blíž. Rána mu téměř ustřelila hlavu.

Erik se odvrátil. Mnohokrát byl svědkem zrůdností, jakých se lidé dokážou dopustit, ale tohle...

Děti. V pyžamkách. Ty bosé nožičky.

Erik dosedl na ustlanou postel a zhluboka dýchal. Dusil v sobě pláč. A v té velké manželské posteli, s očima plnými pálicích slz přísahal, že ho dostane. Dostane člověka, který to spáchal. Nevzpomínal si, že by si kdy něco podobného slíbil. Rozhodně ne těmito slovy. Postará se, aby pachatele dopadli.

Za každou cenu.

Sebastian šel do práce ve čtvrti Kungsholmen pěšky jako obvykle.

Byl to jeho nový zvyk. Zabrало to totiž více času a jemu se zdálo, že čím méně se bude zdržovat ve svém bytě, tím lépe. Začal vážně uvažovat o tom, že by se přestěhoval. Stejně trávil většinu času mimo domov. V bytě neměl stání. Pochodoval tam a zpátky, znovu četl knihy, které už znal. Ale cítil takový neklid, že se do dalšího románu pustil dřív, než předchozí dočetl do konce. Kapitola sem, kapitola tam. Přitom mu myšlenky neustále odbíhaly do všech stran.

Dokonce i ženy ho přestaly bavit. S flirtováním sice neskončil nadobro, protože mu přinášelo jistou úlevu, ale sám byl překvapený, jak dlouho už žádné rande nedotáhl do konce. To se mu nepodobalo.

Ursula ležící na podlaze...

Nedokázal ten výjev dostat z hlavy.

Krev proudící z pravého očního důlku, jako by v něm praskl naplněný sáček. Mokré, spleené vlasy. Připadalo mu, že je v předstí stále cítit ten nasládlý pach, i když ji celou vydrhl chlorem.

A tak každý den chodil do kanceláře. Potřeboval pracovat. Nejlepší by bylo nějaké zapeklité vyšetřování. Něco tak složitého, že by si to žádalo veškeré jeho soustředění.

Jenže jako naschvál zrovna žádný případ nebyl. Ani jeden policejní okrsek v současné době nepotřeboval jejich pomoc, a tak si tým vybíral zasloužené volno jako náhradu za své obvyklé přesčasy. I Billy, který většinou do kanceláře chodil, i když právě žádný případ nevyšetřovali, se teď v práci objevoval jen zřídkakdy. Občas si přišel přečíst elektronickou poštu a tím to končilo.

Torkela teď Sebastian vídal ještě méně. Napadlo ho, že je to nejspíš jen dobře.

Protože Torkel miloval Ursulu. Ursulu, která byla zrovna u Sebastiana doma, když vyšel ten výstřel. Její bezvládné tělo

se k zemi zhroutilo u něj v předsíni. Sebastian měl pocit, že v Torkelových očích bude vina vždy ležet na něm, ačkoli se tomuto tématu zatím při každém setkání dokázali vyhnout.

Sebastian uvažoval, zda i on Ursulu miloval. Kdysi nejspíš ano, ale když zaslechl výstřel a uviděl ji ležet v té předsíni, jako první ho napadlo něco hrozného. Nemohl se vymlouvat na to, že zpanikařil, protože uvažoval naprosto jasně. A nebyla to láskyplná myšlenka.

Sakra, to je zase opruz.

Žena, kterou znal řadu let. Žena, k níž dokázal být upřímnější než ke komukoli jinému a která mu byla blízká, umírala na podlaze u něj v předsíni a jeho první myšlenka byla, že je to opruz.

Ne že by tak nikdy předtím neuvažoval.

Naopak, podobné myšlenky ho přepadaly ve většině situací: při hádkách, rozhovorech s neodbytnými ženskými, plnění nudných pracovních úkolů i společenských povinností. V takových případech to bylo přirozené. Téměř přijatelné.

Ale v tu chvíli...

V předsíni chvíli poté, co se střílelo.

Sebastian si musel přiznat, že to je silná káva i pro něj.

Těšila ho teď jediná věc: že se občas vidí s Vanjou. Právě ona byla hlavním důvodem, proč začal do práce chodit pěšky.

Jejich vztah se v poslední době začal opět zlepšovat. Zjištění, že Valdemar není její biologický otec, Vanjou otřásl a převrátilo jí život vzhůru nohama. A zároveň přestala Sebastianu tolik podezírat, že má prsty v jejím nepřijetí ke studiu u FBI. Zdálo se, jako by neměla sílu dál v sobě tyto pochybnosti žít.

Bylo to pochopitelné. Málokdo zvládne být na kordy se všemi ve svém okolí. Málokdo dokáže vést válku na více frontách. Je jednodušší uzavřít křehké příměří.

Sebastian se navíc důsledně držel své verze příběhu, podle níž neměl s celou záležitostí nic společného. Dokonce se za

Vanju dvakrát přimluvil u členů přijímací komise a označil jejich rozhodnutí za nesprávné. Při obou příležitostech se samozřejmě postaral, aby se Vanja o jeho statečném snažení dozvěděla. Komise svůj názor nezměnila. Dle jejího rozhodnutí se Vanja Lithnerová může přihlásit znovu, až se v Quantiku uvolní místo. Sebastianova snaha ale nepřišla vniveč.

Pár dnů po svém prvním pokusu přijímací komisi přemluvit potkal Vanju náhodou na chodbě. Byla vstřícnější než předtím. Vypadala unaveně a jako by se kamsi vytratila její bojovnost i dřívější kousavost. Dokonce Sebastiana oslovila. Prohlásila, že se doslechla o jeho snaze přesvědčit komisi, a potom se rozhovořila o otci, který přestal být jejím otcem.

Takže se znovu začali sbližovat. Nevycházeli spolu tak dobře jako kdysi, ale byl to alespoň začátek. To setkání oslabilo i Sebastianovy myšlenky na Ursulu.

Zase se našel.

Vanju ani nenapadlo znovu usednout k ní do auta. Bylo jí jasné, že se od té ženy — ženy, která je sice její matkou, ale vůbec se tak nechová — musí držet dál.

Ačkoli byl teprve duben, krajina za okny taxíku už vypadala jarně. Před týdnem se oteplilo, a ve vzduchu byly dokonce cítit první záchvěvy léta. Vanje přesto připadalo, jako by v sobě nosila kus ledu. Je tak sama. Ztratila tátu a zdálo se jí, že mámu neměla snad nikdy.

Přemítala, kdo v jejím životě zůstal.

Billyho vyloučila. Jejich vztah se změnil. Dřív bývali jako sourozenci, ale v poslední době se odcizili. On se věnoval hlavně vztahu se svou snoubenkou. S My chodil už téměř rok, a Vanja se s ní přitom znala jen zběžně. A podle všeho

se schylovalo ke svatbě. Vanja si dokonce nebyla jistá, jestli ji vůbec pozvou.

Ani s Torkelem, svým nadřízeným a učitelem, už se nestýkala tak často. Po tragédii, která se stala Ursule, se v kanceláři příliš nezdržoval. Vanja uvažovala, zda Torkel nechce dát výpověď. Připadalo jí to tak, když na sebe občas přece jen narazili.

Přemýšlela, kdo jí tedy ještě zbývá.

Byl to krátký seznam.

Dokonce směšně krátký.

Jonathan, bývalý přítel, který se jí tu a tam ozval v naději, že se dají znovu dohromady nebo si spolu alespoň trochu užijí.

Potom možná pár spolužáků z policejní akademie, se kterými se příležitostně vídala, jenže ti už většinou zakládali rodiny.

A nakonec Sebastian Bergman.

Kdyby jí někdo tehdy ve Västeråsu — kde spolu pracovali poprvé — oznámil, jak často se budou scházet, vysmála by se mu do očí. Znělo by jí to tak absurdně, že by se tím vůbec nezabývala. Tehdy ji střídavě unavoval a vytáčel k nepřičetnosti. Poslední dobou se ale několikrát přistihla, že se jí po něm dokonce i stýská. Jak k tomu došlo? Jak se na jejím směšně krátkém seznamu octl ten do sebe zahleděný kriminální psycholog se závislostí na sexu?

Bylo by jednodušší Sebastiana ze svého života vyloučit, jen kdyby měla ještě někoho blízkého. Ale nedostatek přátel nebyl hlavní příčinou jejich vztahu.

Existoval ještě jeden důvod.

Vanja si se Sebastianem ráda povídala. K jiným lidem se choval přezíravě, povýšenecky a hrubě, ale v její společnosti byl duchaplný a starostlivý. Jemu, který sbíral ženy jako trofeje a ani ho nenapadlo ohlížet se na jejich pocity, na ní záleželo. Vanja sice nechápala proč, ale cítila, že je to opravdové. To nemohl popřít.

Nebyla si však jistá, jestli se na něj může spolehnout. Až příliš často byl u toho, když se stal nějaký průšvih.

Podezřelá spojitost s důkazy, kvůli nimž šel Valdemar do vězení.

Podezřelá spojitost s Perssonem Riddarstolpem a jeho zamítavým posudkem ohledně jejích studií u FBI.

Ale ať si lámala hlavu sebevíc, nepřišla na jediný rozumný důvod, proč by jí chtěl Sebastian zničit život. A dospěla k závěru, že je asi pravda to, co Sebastian tak tvrdošíjně opakuje — tedy že šlo o pouhou náhodu. Vanja se ale při svém povolání naučila jednu věc: náhody existují jen odtud potud. Jakmile jich je příliš, stávají se z nich vodítka. Možné se změnit v nepravděpodobné.

A těch náhod kolem Sebastiana bylo dost. Přesně na hranici. Ale Vanja chtěla věřit, že ji zatím nepřekročil.

Protože ho potřebuje.

Je tak sama.

Erik Flodin zaparkoval před jednopatrovým domem s plochou střechou v ulici Bergebyvägen. Budova, kde ještě v únoru míval své pracoviště, vypadala nevýrazně, ne-li přímo nehezky. Erik vypnul motor, vystoupil z auta a zamířil ke vchodu. Na dřevěných lavičkách tam posedávali tři lidé. Když si ho všimli, vstali. Erik je všechny poznával: dva byli z deníku *Värmlands Folkblad* a jeden z místní redakce novin *Nya Wermlands-Tidningen*.

Otázku, co jim může říct o vraždě, odbyl slovy „vůbec nic“ a vešel dovnitř. Kývl na pozdrav Kristině a Dennisovi v recepci, a když vytahoval čipovou kartu, zazvonil mu telefon. Projel kartou čtečku, zadal čtyřmístný kód, kterým odemkl dveře policejní stanice, a přijal hovor. Byla to Pia.

„Je to pravda?“ ozvalo se místo pozdravu. Erikovi se zdálo, jako by jí v hlase zaznívala výčitka, že se to musela dozvědět od někoho jiného než od něj. „Rodina? Vážně někdo postřílel celou rodinu?“

„Ano.“

„Kde? Koho?“

„Kousek od Storbrätenu. Carlstenovy.“

„A víte, kdo to spáchal?“

„Víme o jednom... ne přímo podezřelém, ale o člověku, který té rodině vyhrožoval.“

„A kdo to je?“

Erik se nerozmýšlel. Vždy své ženě sděloval podrobnosti z probíhajících vyšetřování a ona si je dokázala nechat pro sebe.

„Jan Ceder.“

„Toho neznám.“

„Už měl s policií co do činění. Teď s ním budu mluvit.“

Pia si zhluboka povzdechla a Erik si ji představil, jak stojí u okna ve druhém patře obecního úřadu a dívá se ven na jeřáby rostoucí před samoobsluhou na ulici Tingshusgatan.

„Noviny to rozmáznou,“ podotkla a opět si smutně povzdechla.

„To není jisté, zatím tu jsou jen reportéři z *VF* a *Nya Werm-land*.“ Erik tomu sám nevěřil, ale snažil se jí říct něco, co by chtěla slyšet.

Samozřejmě že se o tom bude psát.

Nepotrvá dlouho a k těm třem před policejní stanicí se připojí jejich kolegové z Karlstadu i novináři z velkých deníků sídlících ve Stockholmu. Pravděpodobně se objeví i televizní štáby. A možná dokonce i reportéři z Norska.

„Copak si nevzpomínáš na Åmsele?“ utrousila Pia uštěpačně a dala mu tím okamžitě najevo, že jeho pokus o uchláchení prohlédla. Erik si v duchu povzdechl. Jak by mohl zapomenout na Åmsele? Trojnásobná vražda. Rodina zavražděná

na místním hřbitově kvůli ukradenému kolu. Erik byl tehdy v prvním ročníku na policejní akademii. Celé Švédsko tehdy v novinách, rádiu i televizi sledovalo hon na Juhu Valjakkalu a jeho přítelkyni Maritu. „Už je to pětadvacet let,“ pokračovala Pia, „a Åmsele je s tímhle zločinem pořád spojeno. Přece chceme, aby se k nám lidi stěhovali, ne aby odtud vyděšeně prchali.“

Erik došel do kuchyně ke kávovaru, postavil šálek na mřížku a stiskl tlačítko s nápisem *cappuccino*. Najednou se cítil unavený. Ztrácel s Piou trpělivost. Ona tam nebyla, pomyslel si. Nebyla v domě. Neviděla toho chlapečka, který měl na podzim teprve jít do školy, ležet vzadu ve skříni. Ani jeho bratra, kterého zastřelili v pyžamu uprostřed snídane.

Neviděla je na vlastní oči.

Neviděla krev.

A beznaděj.

„Chápu, že to není dobré,“ prohlásil a musel se přemáhat, aby nezněl podrážděně. „Ale čtyři lidé jsou mrtví. A dva z nich byly děti. Nezdá se ti, že otázka, jak to ovlivní populační nárůst v okrese, je teď trochu vedlejší?“

Odpovědí mu bylo ticho. Mezitím vypnul kávovar, vzal šálek a trochu se napil. Cappuccino nebylo zrovna teplé. Pomyslel si, že v Karlstadu mají lepší kávu.

„Máš pravdu,“ ozvalo se vzápětí. „Omlouvám se, promiň. To znělo hrozně sobecky.“

„Znělo to tak, že ti leží na srdci blaho našeho města,“ odpověděl Erik. Jako obvykle z něj podráždění vyprchalo, jakmile mu v něčem ustoupila a omluvila se. Začal mít výčitky svědomí. „Jako vždycky,“ dodal.

„A chcete povolat nějakou pomoc?“ zeptala se Pia a v jejím hlasu opět zaznívala touha být co nejvýkonnější.

„Co tím myslíš?“

„Myslím pomoc zvenčí.“

„Ne, to bych neřekl. Aspoň mě to zatím nenapadlo.“

Vtom do dveří strčila hlavu Fredrika a zadívala se na něj. Její výraz dával jasně najevo, že by měl Erik hovor ukončit bez ohledu na to, s kým mluví, a jít k ní do kanceláře. Poslechl.

„Musím jít, Pio. Probereme to večer. Posílám pusu.“

Strčil telefon do kapsy, téměř plný šálek cappuccina nechal stát v kuchyni a rychlým krokem zamířil za Fredrikou.

Sebastian odložil knihu s akademicky znějícím názvem *Psychopatologie zločinu: kriminální chování jako klinická porucha*. Někdo šramotil u vchodu. Vanja. Byla bledá a zatínala zuby. Vytáhla čipovou kartu a otevřela dveře s mnohem větším úsilím než obvykle. Sebastianovi bylo jasné, že se něco přihodilo. Vstal a šel jí vstříc přes jejich nudně zařízenou kancelář. Nasadil úsměv na přivítanou, ale Vanja si ho všimla, až když byl na půli cesty k ní.

„Ahoj, stalo se něco?“ zeptal se a s ustaraným výrazem došel až k Vanje.

Vypadalo to, že mu neodpoví. Beze slova stála a prohlížela si ho. Z jejích krásných modrých očí sršela síla, kterou v poslední době postrádala. Zdálo se, že veškerou energii soustředí do pohledu, protože když promluvila, znělo to slabě a zlomeně, jako by se v ní něco zadržlo.

„Máma... řekla mi, jak je to s mým otcem,“ vypravila ze sebe nakonec.

Sebastiana málem ranila mrtvice. S tím nepočítal.

Nezvladatelná chvíle.

Přece jí to Anna nemohla říct! Odmítla mu jakkoli pomoci. Je možné, že to Vanje opravdu prozradila? uvažoval.

„A kdo to je?“ nadhodil a téměř sám sebe obdivoval, jak vyrovnaně působí. V jeho hlase zaznívala přirozená zvědavost.

„Víš, co mi ukázala?“ pokračovala Vanja trochu silnějším hlasem, jako by ho neslyšela.

„To nemám tušení,“ pronesl a cítil, že je z nejhoršího venku. Tentokrát z toho vyvázl. Byl přesvědčený, že kdyby jí Anna prozradila pravdu, Vanja by se s ním takto nevybavovala. Znal ji. Ona na rozdíl od něj není lhářka.

„Hrob. Ukázala mi hrob.“

„Hrob?“

„Ano. Je po smrti. Tvrdila, že zemřel v roce 1981. Jmenoval se Hans Åke Andersson.“

„Hans Åke Andersson?“

Sebastian se snažil rychle vyrovnat s novou situací a přitom v duchu skládal poklonu Anně. Podařilo se jí opatřit Vanje otce a zároveň se ho taky hned zbavit. Musel uznat, že to je vynalézavé řešení. Na Vanju zjevně podobný dojem neudělalo.

„Prý spolu chodili, ale pak máma otěhotněla a on s tím nechtěl mít nic společného,“ pokračovala a kroutila přitom hlavou. „A když se pak objevil Valdemar, dohodli se, že o mém pravém otci nebudou mluvit.“

„Nikdy?“

„Ne. Máma tvrdí, že mi nechtěla ublížit. Navíc ten Hans Åke Andersson umřel, když mi bylo osm měsíců, a neměl žádné příbuzné.“

Vanja se rozčilila. Její síla byla zpátky a už nesršela jen z očí. Takovou ji znám, pomyslel si Sebastian.

„Musí si myslet, že jsem pitomá. Po několika měsících se najednou vytasí se jménem člověka, u kterého příhodně vyjde najevo, že umřel. Fakt věří tomu, že jí na to skočím?“

Sebastian si pomyslel, že to asi bude řečnická otázka, a držel jazyk za zuby. Vanja na odpověď stejně nečekala. Slova z ní nezadržitelně prýštila. Potlačený vztek našel cestu ven.

„Proč mě teda k tomu pitomému hrobu nezavedla rovnou? Proč několik měsíců čekala?“

„To já nevím,“ odvětil Sebastian po pravdě.

„Ale já jo. Protože je to lež, sakra. Jenom se snaží... zamést to pod koberec. Přimět mě se s nimi usmířit.“

Sebastian vyčkával. Nebyl si jistý, jakou strategii zvolit. Obhajovat Annu? Přimět Vanju, aby té lži uvěřila, anebo ji naopak podpořit a utvrdit v její nedůvěřivosti? Mohl by mezi ni a Annu vrazit další klín. Přemítal, která možnost bude z dlouhodobého hlediska prospěšnější. Je to složité, ale nějak se rozhodnout musí. Vanja zavrtěla hlavou a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila.

„Jediné, co by mě mohlo přimět uvažovat o odpuštění, je upřímnost. Musejí mi přestat lhát. Chápeš?“

Sebastian se rozhodl, že se postaví za Vanju. Připadalo mu to nejlepší. Získá tím čas a také, a to zejména, její blízkost.

„Chápu. Musí to pro tebe být hrozně těžké,“ prohlásil účastně.

„Nemám sílu se s tebou dál hádat,“ špitla Vanja a důvěřivě se na něj zahleděla. Oči jí zvlhly. „Nemám sílu být rozhádaná se všemi okolo. To prostě nejde.“

„Se mnou válčit nemusíš,“ prohlásil co nejopatrněji. Vanja zlehka přikývla a ve tváři se jí zračila úpěnlivá prosba.

„V tom případě mi řekni, jestli jsi měl prsty v mém nepřijetí k FBI. Můžeš za to, že mě Riddarstolpe nedoporučil?“

Sebastian se musel přemáhat, aby na něm nebylo znát, jak je překvapený. Proč přišla znovu řeč právě na tohle?

„Vždyť už jsem ti to říkal,“ prohlásil, aby získal čas na rozmyšlenou.

„Tak to řekni znovu,“ opáčila Vanja a nespouštěla z něj oči. „A upřímně. Radši bych přijala, kdybys to opravdu udělal, než pomyšlení, že mi moji blízcí neustále lžou.“

Sebastian na ni prosebně hleděl a snažil se, aby jeho výraz působil tak nelíčeně jako její smutek. Nešlo o nic těžkého vzhledem k tomu, co všechno bylo v sázce.

„Ne,“ řekl a potěšilo ho zjištění, že se mu hlas láme pod tíhou okamžiku. „Přisahám, že s tím nemám vůbec nic společného.“

Všiml si, že Vanja vydechla a úlevou povolila ramena. Sebastian byl pyšný. S trochou snahy je nepřekonatelný lhář. Napadlo ho, že by ji dost možná přiměl věřit i tomu, že Země je placka.

„Ale fakt, že si něco takového myslíš...“ pokračoval truchlivým hlasem, aby svou lež dokonale prodal. Vanja však zvedla ruku a skočila mu do řeči.

„Nic víc už říkat nemusíš. Rozhodla jsem se, že ti budu věřit.“

Její slova Sebastian rychle vyvedla z jeho samolibé spokojenosti. Co to prohlásila? Že se rozhodla mu věřit?

„Jak to myslíš?“ zeptal se s nelíčenou zvědavostí.

„Jak to říkám. Rozhodla jsem se ti věřit, protože ti věřit potřebuju.“

Sebastian si prohlížel svou dceru a viděl, že má zase na krajíčku. Chápal, že po všem, co se přihodilo, někoho potřebuje a vybrala si jeho. Rozhodnutí někomu věřit sice není totéž jako skutečná důvěra, ale teď je to asi všechno, na co se Vanja zmůže, přemýšlel. A je na něm ji ubezpečit, že si zvolila správně.

„Nezklam tu mě,“ prohlásil.

„Tak fajn.“ Usmála se, přikročila k němu a objala ho.

A držela ho pevněji a déle, než se kdy odvažoval doufat.

Erik se dozvěděl, že Jan Ceder už čeká v jedné ze dvou výslechových místností. Prostorům se sice říkalo výslechové místnosti, ale mnoho výslechů se v nich ve skutečnosti odehrávalo. Většinou se tam vedly hodnotící pohovory a menší pracovní schůze, zaměstnanci si tam vyřizovali soukromé telefonáty a občas si tam chodili i zdřímnout.

Fredrika Erikovi sdělila, že Ceder nevypadal nijak zvlášť překvapeně, když si pro něj přišli. Nerozčiloval se, nekladl odpor. Šel s nimi zcela dobrovolně. Několikrát se zeptal, proč s ním chtějí mluvit. Řekli mu jen, že potřebují pomoci něco objasnit, ovšem podrobnosti mu neprozradili. Fredrika připravila složku s veškerými informacemi, které o Janu Cedero-
vi měli. Jednu kopii položila Erikovi na stůl. Závěrem dodala, že už kontaktovala státní zástupkyni Malin Åkerbladovou, která má celé vyšetřování na starost, a dostala od ní povolení k domovní prohlídce. Kolegové jsou teď na cestě k Cedero-
vi domů.

To na Erika udělalo dojem. Pak Fredriku poprosil o chvíli strpení, aby si mohl v klidu pročíst Cedero-
vu složku, a zeptal se jí, jestli se tu někde dá sehnat káva s teplotou vyšší než pokojovou. „Ne, to nedá,“ odpověděla Fredrika. „Alespoň ne na policejní stanici. Po neděli by měli přijít kávovar spravit.“

Erik tedy ke stolu zasedl bez kávy a otevřel tenkou složku s dokumenty.

Jan Ceder, narozen 1961. O pět let starší než Erik. Žije v domku po rodičích několik kilometrů od Carlstenových. Od roku 2001 v invalidním důchodu. Dvakrát rozvedený. Obě manželky byly Thajky. Je sám od chvíle, kdy ho loni na Vánoce opustila jeho ruská přítelkyně. Tu označoval za „ženskou, kterou si sem nechal přivézt“. Jejich vztah skončil po hádce a obvinění z domácího násilí, jež bylo posléze staženo.

Erik ve složce vyhledal výpis z trestního rejstříku.

Několik případů řízení bez oprávnění, jízda pod vlivem alkoholu, zabavený řidičský průkaz a dvakrát pobyt na záchytné stanici, porušení zákona o ochraně před alkoholismem a zákona o myslivosti, domácí výroba a prodej alkoholu, napadení veřejného činitele a ještě jedno obvinění z domácího násilí, které manželka ovšem později také stáhla.

Erik složku zavřel.

Alkoholismus a neschopnost se ovládat.

Pomyslel si, že je rozhodně načase s Janem Cederem promluvit.

Jan Ceder seděl skloněný za stolem, na sobě měl obyčejné bílé triko a ošoupané džíny. Erikovi blesklo hlavou, že vypadá na víc než na svých padesát let. Vpadlé tváře měl neoholené, zrzavé vlasy potřebovaly umýt i ostříhat a na kostnatém nose byly pod suchou pokožkou jasně vidět popraskané červené žilky. Zarudlýma očima sledoval, jak z místnosti odchází uniformovaný policista. Erik s Fredrikou se posadili. Fredrika zapnula diktafon, který ležel na stole. Nejdříve řekla datum, poté uvedla, že budou pořizovat záznam z výslechu Jana Cedera, a nakonec dodala, že druhým přítomným je kriminální komisař Erik Flodin. Potom se odmlčela. Erik si odkašlal a střetl se s Cederovým otráveným pohledem.

„Chtěli bychom si s vámi promluvit o rodině Carlstenových.“

Jan si zhluboka a s nelíčenou únavou povzddechl.

„Co jsem podle nich provedl tentokrát?“

„Co jste provedl?“

„Já nic, ale přišel chlápek od vás a chtěl po mně to... jak se tomu říká...“ Ceder zvedl mírně se třesoucí ruku. „Chtěl mi udělat stěr z rukou a taky po mně chtěli bundu, košili a boty. O co tady jde?“

Erik se rozhodl, že na jeho otázku prozatím neodpoví.

„Předevčírem jste Emilovi a Fredovi Carlstenovým vyhrožoval před plaveckým stadionem,“ pokračoval a nespouštěl z Cedera oči.

„Nikomu jsem nevyhrožoval.“

Erik se otočil k Fredrice, která otevřela spis na stole před sebou.

„Doporučil jste jim, aby...“ Fredrika zalistovala tenkou složkou a začala předčítat, „aby si dali pořádného majzla a nepřimotali se vám do rány.“

„To mi zní jako výhružka,“ podotkl Erik.

Jan Ceder pohlédl z jednoho na druhého a pokrčil rameny.

„Měl jsem upito.“

„To nic nemění na tom, že jde o výhružku.“

„Byl jsem ožralej.“

„Víte, co si myslím, když lidi, jako jste vy, omlouvají svoje prohřešky pitím?“

V místnosti zavládlo ticho. Ceder byl zjevně přesvědčen, že od něj Erik nečeká odpověď. Po zhruba deseti vteřinách mlčení mu došlo, že se spletl.

„Ne, to nevím.“

„Přemýšlím, jestli se ten dotyčný domnívá, že jsem idiot.“ Erik se naklonil dopředu. Ne příliš, ale dost na to, aby Jan Ceder maličko ucukl. „Alkohol vám nevnukne žádné nové myšlenky, akorát vás přiměje říct nahlas to, co byste za střízliva nikdy nevyšlovil. Vyhrožoval jste jim smrtí.“

Jan si odkašlal a rázem vypadal nespokojený. Přejel si rukou šedé strniště vousů.

„Jestli jde jenom o to, můžu se jim omluvit. Jestli jsem to děcko třeba vyděsil.“

Než Erik stačil cokoli odpovědět, rozezněl se na stole Fredričin mobil. Erik se po ní nespokojeně ohlédl, ale Fredrika se jeho pohledu úspěšně vyhnula, a k jeho překvapení dokonce hovor přijala. Oba muži se odmlčeli a čekali, až Fredrika skončí. Ticho v místnosti přerušovalo jen její přitakávání a jednoslabičné odpovědi.

„Nebylo by kafe?“ odkašlal si Ceder.

„Ne. Alespoň ne teplé,“ odpověděl Erik. Fredrika mezitím zavěsila. Erik se právě chystal pronést na její adresu uštěpačnou poznámku a pokračovat ve výslechu, ale policistka se k němu naklonila a něco mu pošeptala.

Nebylo toho moc, nejvíc tak tři věty, odhadoval Ceder, ale když se k němu vyslychající znovu obrátil, zdálo se, jako by najednou ožil.

„Máte zbrojní průkaz na dvě kulovnice a brokovnici,“ spustil a otevřel spis, který si s sebou přinesl. „Brokovnice značky...“ Erik se podíval do dokumentu, „Benelli Supernova, ráže 12. Je to tak?“

Ceder přikývl.

„Řekněte to, prosím, nahlas,“ vmísila se do hovoru Fredrika. „Kvůli záznamu,“ dodala na objasněnou a kývla směrem k nahrávacímu zařízení.

„Ano,“ pronesl Ceder přehnaně nahlas a zřetelně. „Mám Benelli Supernovu ráže 12 mm.“

„Právě nám telefonovali kolegové, kteří u vás provádějí domovní prohlídku.“ Erik se odmlčel a znovu se naklonil dopředu. Tentokrát o trochu víc, naléhavěji. „Nemůžou ji najít. Prozradíte nám, kde je?“

„Někdo mi ji ukradl.“

Odpověď zazněla rychle a samozřejmě. Buď je to pravda, nebo si to Ceder nacvičil, pomyslel si Erik. Sám nevěděl. Věděl ale, že má na stole případ čtyřnásobné vraždy. Oběti byly popraveny brokovnicí a Jan Ceder tu svou postrádá.

To je ale náhoda.

Erik nehodlal měnit téma.

„A kdy vám ji ukradli?“

„Před pár měsíci. Někdy před Vánoci.“

„Nevidím tu, že byste to hlásil,“ podotkl Erik a ukázal na složku před sebou.

„Však taky nehlásil.“

„A proč?“

Poprvé od chvíle, kdy za ním přišli, se vyslýchaný usmál. Erik si pomyslel, že hned po návštěvě holiče by se Ceder měl vypravit i k zubaři.

„A proč bych měl? Copak jste za posledních deset roků vyřešili jedinou vloupačku?“

Je pravda, že procentuální objasněnost násilných vniknutí je směšně nízká, blesklo Erikovi hlavou, ale stejně většina

spořádaných občanů takové zločiny hlásí. Zejména jednali se o zbraně. Ovšem Ceder ne. Však to taky není zrovna spořádaný občan.

„Taková puška určitě stojí alespoň deset tisíc,“ Erik se trochu odtáhl a působilo to, že přešel k nezávaznému povídání.

„Nějak tak.“ Ceder pokrčil rameny, jako by chtěl zdůraznit, že netuší, kolik Benelli Supernova v současné době stojí.

„To je vcelku dost peněz. Copak by vám to nekrylo pojištění? Ale to byste musel podat oznámení.“

„Já žádný pojištění nemám.“

„Vůbec žádné?“ Tentokrát se zeptala Fredrika. Ceder se k ní otočil.

„To přece není nezákonný.“

„Ne, je to trochu hloupost, ale nezákonné to není.“

Ceder znovu pokrčil rameny. Potom se podrbal na nose a založil si ruce na prsou. Řeč jeho těla jasně naznačovala, že ho toto téma přestává bavit. Erik s ním byl v duchu zajedno. Tušil, že tudy se dál nedostanou. Bylo načase znovu se vrátit k rodině Carlstenových.

„Kde jste byl včera?“ zeptal se opět nenuceně, jako by spolu klábosili někde v kavárně.

Erik Flodin vztekle praštil do rozbitého kávovaru v kuchyni. Byl vystresovaný. Museli výslech přerušit, protože si Jan Ceder vyžádal právního zástupce. Samozřejmě si neřekl o nikoho určitého, takže teď čekali, až do Torsby dorazí advokát přidělený z moci úřední. Fredrika mezitím odjela do Cederova domku a zavolala Erikovi se zprávou, že zatím nenašli nic, co by Cedera spojovalo s vraždami, jež se odehrály jen několik kilometrů odtud. Jeden z techniků však objevil ve stodole na kraji Cederova pozemku vlčí kůži. Musel zvíře zastřelit teprve nedávno, protože kůže byla ještě vypnutá a nasolená, aby řádně vyschla. Fredrika podotkla, že jestli nenajdou nic dalšího, mohou Cedera znovu zadržet za pytláctví, a s těmi

slovy zavěšila. A k dovršení všeho nemáme kafe, pomyslel si Erik.

Věděl, že nikam nepokročíli. Jediný záchytný bod je Cederova výhrůžka. Pokud se jim nepodaří mu něco prokázat, budou začínat v podstatě od nuly. Jednalo se o Erikův první velký případ po přeložení. Bylo mu jasné, že musí uspět, ale čas běžel. Vrah už má téměř den a půl náskok. Důležitých prvních dvacet čtyři hodin bylo dávno pryč.

Budou potřebovat pomoc.

On potřebuje pomoc.

UVědomil si, že není mnoho lidí, na které by se mohl obrátit. Svého nadřízeného z Karlstadu, Hanse Olandera, okamžitě zavrhl. V boji o místo vrchního kriminálního komisaře totiž Olander podporoval Erikova protikandidáta, Pera Karlssona, a vůbec se tím netajil.

„Však uvidíme, jak ti to půjde,“ byla jeho první slova po Erikově jmenování do funkce. Ne, přijít o dva měsíce později žádat Olandera o pomoc nepadá v úvahu. Zvláště když Erikovi v telefonu naznačil, že je připraven vyšetřování převzít — tedy pokud by se ukázalo natolik obtížným, že by si žádalo „dlouholetou praxi“, jak to Olander vyjádřil. Erika prozatím drželo nad vodou, že měl dobré jméno u krajské policejní náčelnice. Byla jí Anna Bredholmová, jedna z Piiných nejbližších kamarádek. Ani ji však o pomoc prosit nechtěl, aby nevzbudil dojem, že udělal kariéru díky známostem své manželky. Stejně už tuhle pověst mám, pomyslel si. A nehodlal ji přiživovat. Došel k závěru, že bezpodmínečně musí sehnat někoho, kdo nemá s politickými půtkami ve Värmlandu nic společného.

Jeho matka vždy tvrdila, že říct si o pomoc není žádná ostuda. Erik si pomyslel, že to je sice pravda, ale jak bude působit, když si ke svému prvnímu velkému vyšetřování přizve pomoc zvenčí, navíc ani ne za dva dny? Člověk nemusí být zrovna génius, aby si spočítal, jak se na to bude tvářit Olander. Ale

co ostatní? Co když si tím podkope autoritu a zkomplikuje si situaci do budoucna? Bude působit jako slaboch.

Blbost, blesklo mu hlavou. Pokud vraždu Carlstenových nevyřešíme, budu vypadat jako neschopný amatér. A to je horší.

Před očima mu vytanul zastřelený chlapec ve skříni.

Je načase povolat ty nejlepší.

Vždycky se na ni rád díval.

Tak rád si prohlížel její ústa, nos a tváře. Nakonec mu pohled vždy spočinul na jejích očích. Občas ji v kanceláři pozoroval, když o tom nevěděla. Bylo na tom něco zvláštního — dívat se na ni potají. Většinou to samozřejmě ucítila. On v takovém případě rychle sklopil oči a dělal jakoby nic. Když na ni pak znovu pohlédl, všiml si, že se usmívá.

Ale v poslední době, krátce předtím než se to přihodilo, už se bohužel neusmívala.

Jejich vztah se vyvinul špatným směrem. Netušil proč.

Když se rozváděla, Torkel doufal, že by mohl přestat být jen příležitostným milencem a stát se jejím životním partnerem. Jenže k tomu nedošlo. Místo toho se stýkali stále méně. Ona se mu vyhýbala. Postrádal ji.

Bylo pro něj těžké přijmout, že ho chce mít v životě pouze jako milence. Nynější výzva však byla ještě těžší a větší než zklamání z toho, že si ho nevybrala.

Uvědomil si, že už se na ni nedokáže dívat.

Třeba když teď ležela na pohovce v obývacím pokoji přikrytá červenou puntikovanou dekou. Ať se Torkel snažil sebevíc, z celého milovaného obličej se dokázal soustředit pouze na bílý obvaz, který měla přes pravé oko. Věděl, že se nemůže

jejímu pohledu dál vyhýbat, ale vyhledat ho také nesvedl. Kulka prošla pravým okem a poškodila oční nerv. Naštěstí to bylo pod takovým úhlem, že vylétla ven pravým spánkem, aniž by způsobila rozsáhlejší škody. Pravé oko však bylo nenávratně pryč.

Torkel vstal, aby se na ten obvaz alespoň chvíli nemusel dívat. Zamířil do kuchyně.

„Nedáš si kafe?“

„Dolij si,“ odpověděla Ursula. „Já ještě mám.“

Torkel se podíval do šálku, který držel v ruce, a připadal si hloupě. Kávy téměř nebylo. Uvažoval, jestli je Ursule jasné, že se před ní snaží utéct. Teď už se ale nemohl jen tak otočit a jít si znovu sednout, a tak pokračoval do kuchyně.

„Trochu si doliju,“ zabručel spíše sám pro sebe. Ursulin hlas ho dostihl.

„Jak to vypadá s Vanjou?“

Torkel se zarazil před černým kávovarem, který stál u sporáku.

Neměl ponětí. Poslední dobou totiž nemyslel na nikoho jiného než na Ursulu. V podstatě přestal chodit do kanceláře a upřímně řečeno doufal, že se jim nějakou dobu neobjeví na stole žádný případ. Chtěl být Ursule po ruce.

„Myslím, že se má fajn,“ odpověděl nakonec.

„Vážně?“ Ursula zněla nedůvěřivě. „Předevčírem se tu stavila a vypadala dost sklesle.“

Torkel poslouchal a přitom si do šálku přilil pár kapek, aby se neřeklo.

„Vlastně se teď moc často nevidíme,“ připustil. „Prý má nějaké potíže doma, ale po pravdě nevím.“

Myslím totiž hlavně na tebe, chtělo se mu dodat. Došel do obývacího pokoje a znovu se posadil.

„Protože jsi pořád se mnou,“ podotkla Ursula a po dlouhé době se na něj usmála. „Chci ti za to moc poděkovat,“ pokračovala.

Pomaličku se natáhla a chytila ho za ruku. Její dlaň byla teplejší než dřív, ale hebká byla stále stejně. Torkel vnímal, jak mu její dotyky chyběly.

Je zvláštní, jak málo stačí. Snažil se soustředit na druhé oko. Šedomodré. Vypadalo unaveně, ale přesto cítil, že za ním je to stále ona. Pomyslel si, že tam uvnitř je stále tou důvěrně známou Ursulou. Na okamžik dokonce zapomněl i na ten zatracený obvaz.

„Chodil jsi za mnou každý den do nemocnice a i teď jsi tu téměř neustále. Vážím si toho, opravdu, ale zároveň to je...“ Ursula zaváhala, „...trochu zvláštní pocit.“

„Otravuje tě to?“

„Mám být upřímná?“

Pomalu pustila jeho ruku a odvrátila se. Torkel další odpověď nepotřeboval. Ursula začala mluvit, ačkoli už vlastně všechno řekla.

„Jsem rozpolcená. Ty chceš od našeho vztahu víc než já. Záleží ti na mně, a já ti přitom jen ubližuju.“

„To není pravda.“

„Už jsem tě přece zklamala, nebo ne?“

Torkel přikývl. Je to tak. Je zbytečné si na něco hrát. Chtěl Ursule položit spoustu otázek. A jedna z nich byla palčivější než všechny ostatní.

Co dělala u Sebastiana doma?

Byl přesvědčený, že to nebyla náhoda.

Torkel pečlivě prostudoval veškeré záznamy z výsledku Ellinor Bergkvistové i Sebastiana. Hustě popsaných sto čtyřicet devět stran policejního protokolu. Ellinor při každém výsledku tvrdila, že se Sebastianem měli dlouhodobý a láskyplný vztah. Zamílovali se do sebe na první pohled a on ji požádal, aby se k němu nastěhovala. Stránka za stránkou popisovala Ellinořinu verzi, podle níž se Sebastianem žili v hotové idylce jak z padesátých let. Ellinor vařila, zvelebovala jejich byt a každý pátek kupovala květiny, zatímco Sebastian pracoval a měl

na starosti domácí rozpočet. Každý večer chodil domů k prostřenému stolu a vyhráté posteli. Tak to mezi nimi probíhalo dlouhé měsíce až do chvíle, kdy ji vyhodil z bytu a vyměnil zámek, což ji přimělo vrátit se zpátky s pistolí a vystřelit na něj skrz kukátko ve dveřích. Měla v úmyslu dát mu za vyučnou. Ukázat mu, že s ní nikdo nebude zacházet jako s onucí. Chtěla ho zranit nebo zabít. Stále dokola opakovala, že v bytě nikdo další být neměl.

Torkel si z oněch sto čtyřiceti devíti stran udělal o Sebastianovi velmi překvapivý obrázek. Vůbec se neslučoval s představou o muži, který kdysi býval jeho přítelem a jehož přese všechno dobře znal. Po přečtení Ellinořiny verze byl přesvědčen, že si ta žena vymýšlí. Bylo očividné, že má o kolečko navíc. Zatím neznal výsledky jejího psychiatrického vyšetření, ale byl si naprosto jistý, že až za nějaký ten měsíc započne soudní řízení, odsoudí Ellinor k pobytu v ústavu pro duševně choré.

Výslechy Sebastiana Bergmana však její výpověď víceméně potvrzovaly, až na to, že uváděl jiný důvod jejího stěhování. Ellinor k němu přišla, aby ji ochránil před případnou hrozbou ze strany Edwarda Hindeho, a potom prostě zůstala. V ostatních bodech se tvrzení Sebastiana a Ellinor shodovala. Sebastian Bergman — člověk, který se ze zásady nestýkal se ženami víc než jednou — žil v dlouhodobém svazku.

Sebastian během výslechů trpěl úzkostí a zjevně mu nebylo dobře, přesto ani jednou nepřišel za Ursulou na návštěvu do nemocnice. Alespoň pokud bylo Torkelovi známo. Možná se prostě styděl a netroufal si na to. Nebo mu byla jednoduše lhostejná. Torkel nevěděl. Policejní protokol mu v podstatě jen potvrdil jeho dávné pocity: vůbec netušil, co si o Sebastianu Bergmanovi myslet.

Cítil, že se musí zeptat.

„Byl se za tebou Sebastian podívat?“

„Jednou.“

Ursula chtěla změnit téma. Viděl to na ní, ale přesto mluvil dál. Nedokázal nad tím mávnout rukou.

„Jak je to možné? Nechápu ho.“

„Ale já ano,“ opáčila Ursula posmutněle. „Sebastian je přeborník v tom, jak se vyhnout věcem, které bolí.“

„To není zrovna dobrá vlastnost.“

„Myslím, že je to spíš obranný mechanismus, a utěšuju se tím, že pravděpodobně nejvíc trápí jeho samého.“

Znovu vzala Torkela za ruku. Cítil, jak mu zahořely tváře. Všimá si mě, pomyslel si. A napadlo ho, že když do jejich vztahu vkládá naději už tak dlouho, vydrží doufat i dál.

Ursula si ho všimá a to je lepší než nic.

Zároveň si však uvědomoval, že šla za Sebastianem. Ne za ním.

Pokusil se tu myšlenku zaplašit a soustředil se na teplo její dlaně. Ten dotyk by ho měl uklidňovat, ale nebylo tomu tak. Vstoupil mezi ně Sebastianův přízrak.

Potom Torkelovi zazvonil telefon.

Dodávka mířila na západ po silnici E20.

Jako obvykle řídil Billy. A jako obvykle jel příliš rychle. Dříve by ho Torkel napomenul, aby zpomalil. Tentokrát ne. Místo toho se díval z okna na dlouhé řady borovic, které lemovaly po obou stranách silnici. Jakmile člověk vyjede z města, zdá se, že právě toto je Švédsko. Samé lesy. Na zadním sedadle seděl Sebastian s Vanjou. Bok po boku. Torkelovi to připadalo zvláštní. Když je spolu viděl naposled, zdála se mu Vanja vůči Sebastianovi poměrně odtažitá. Něco se tedy muselo změnit.

V prostřední řadě, kde obvykle sedávala Ursula, byla tentokrát jejich zavazadla.

Torkel zaslechl, jak se Sebastian uchechl. Vanja nejspíš řekla něco vtípného. Na Ursulině místě leží jejich kufry, a Sebastian se směje, jako by se nic nestalo. Když se Torkel znovu zahleděl ven na nekonečné lesy, byl ještě podrážděnější než předtím.

O několik hodin později se ocitli na silnici číslo 62, která vedla až do městečka Torsby v severním Värmlandu. Billy tam nikdy nebyl a tušil, že zbytek posádky je na tom podobně. Na internetových stránkách se obec hrdě chlubila tím, že právě u nich si poprvé koplí do míče Sven-Göran „Svennis“ Eriksson a Markus Berg, a navíc tu provozují jediný lyžařský tunel v celém Švédsku. Jméno Svennis Billy znal, hlavně v souvislosti s fotbalistovými četnými románky propíranými v bulvárním tisku, ale o Markusu Bergovi v životě neslyšel a na běžkách byl naposledy ve třinácti letech.

„Dělám si legraci. Dělám si legraci, miláčku.“

Ta slova se mu vryla do paměti. Tehdy právě vyřešili případ masového hrobu v jämtlandských horách. Billy zastřelil Charlese Cederkvista. Potom dal jednou ráno My klíč od svého bytu. Objala ho a pošeptala mu, že svatba by mohla být v květnu. Viděla, jak udiveně a nejspíš i vyděšeně se zatvářil. A tak ho znovu objala.

„Dělám si legraci. Dělám si legraci, miláčku.“

Přesně tak to řekla.

Slovo od slova.

Ale když za ním o dva měsíce později přišla, že potřebuje trochu proškrtat seznam sto padesáti svatebních hostů, uvědomil si, že už nejde o vtíp. Je to skutečnost.

My.

Billy si byl jistý, že ji miluje.

Ale všechno se to stalo tak rychle.

O svátcích slunovratu uplyne přesně rok od jejich seznámení. A v té době budou už měsíc svoji.

Billy se snažil její nadšení trochu krotit, ale veškeré jeho pokusy ten úprk k oltáři zarazit ztroskotaly. Navíc mu s ohledem na její zápal pro věc připadaly malicherné. Jak by mohl odmítat společnou budoucnost? To by působilo dojmem, že ji nemiluje.

A on ji miloval velmi.

Líbilo se mu na ní všechno. Od jejího nadšení až po způsob, jakým se na něj dívala, když vedle sebe leželi v posteli. Obdivoval, jak všechno dělá naplno. Zbožňoval, že ho nutí se rozvíjet. S ní si připadal jako jediný muž na světě, což byl úžasný pocit, zejména pro člověka zvyklého být stranou dění a všechno jen zpovzdálí pozorovat.

A tak se za svou obezřetnost zastyděl a podvolil se.

Když nad tím začal uvažovat, musel si přiznat, že se nikdy nepovažoval za typ na ženění. Nejspíš ho strašila vzpomínka na rozvod jeho rodičů. Bylo mu tehdy devět let, ale často si připadal starší, zejména když se ho znesváření rodiče snažili přetáhnout každý na svou stranu. Nejvíc mu ale na celé záležitosti s jeho vlastní svatbou vadilo, jak rychle se to celé seběhlo. Bylo mu to proti srsti. Rád věci uvážlivě zkoumal a uspořádával si je, jenže My neustále přicházela s dalšími návrhy míst, šatů i pozvánek. A o všem bylo nutné rozhodnout. Nakonec to vzdal. Uvědomil si, že jejich velká společná chvíle je ve skutečnosti spíš její než jeho. On se opět ocitl trochu stranou dění a vše vyhodnocoval zpovzdálí. Tak to je. Přesvědčoval sám sebe, že mu to nevadí. Přesto si přál, aby se jim podařilo zločin v Torsby brzy vyřešit a on se mohl vrátit domů ke svatebním přípravám. Zatím ovšem nic nenaznačovalo, že se jedná o jednoduchý případ. Vyražděná rodina. Jediný podezřelý, proti němuž jsou jen mlhavé důkazy. Za normálních okolností by se Billy plně soustředil a měl chuť do vyšetřování, jenže tentokrát byl rozpolcený. Připadalo mu, že ať je kdekoli, není na správném místě.

Zahnal myšlenku a upřel pozornost na jednotvárnou cestu před sebou. Byl slabý provoz, a tak ručička tachometru

nepozorovaně dosáhla až na 140 kilometrů v hodině. Billy bezděčně trochu zpomalil. Obvykle ho na překročení povolené rychlosti upozornil Torkel, ale ten tentokrát seděl skoro celou cestu tiše a díval se z okna. Zdálo se, jako by za posledních pár týdnů notně zestárl. Billy si pomyslel, že na tom není nic tak zvláštního. Jím samotným to, co se stalo Ursule, také otrásl. V jejich týmu představovala vůdčí osobnost stejně jako Torkel a celá skupina ji bude postrádat. A Billy obzvlášť. Uvědomoval si, že teď bude muset dohlížet na veškeré technické detaily, a nebyl si jistý, zda je připraven zastávat tuto důležitou úlohu sám. Svým způsobem přišel o oko i celý jejich tým.

Zdálo se však, že ty dva na zadním sedadle to příliš netíží. Billy se krátce podíval do zpětného zrcátka. Připadalo mu to podivné. Když s Vanjou mluvil naposled, hrozně se na Sebastiana zlobila a byla přesvědčená, že se jí snaží zničit život.

Teď vypadají jako dva kámoši, kteří spolu jedou na letní tábor.

Billy si byl poslední dobou čím dál jistější, že Sebastianova neutuchající snaha se s Vanjou přátelit znamená, že má jeho kolega něco za lubem. Když se loni ve Västeråsu setkali poprvé, poprosil Sebastian Billyho o laskavost. Potřeboval zjistit adresu jisté Anny Erikssonové. Ta v prosinci 1979 napsala Sebastianově matce a Sebastian ji chtěl najít. Tehdy to Billyho ještě nenapadlo, ale posléze si uvědomil, že Vanjina matka se jmenuje Anna Erikssonová. Podruhé se toto jméno objevilo na seznamu zamýšlených obětí vraždy, které měly jedno společné: spaly se Sebastianem. Z toho vyplývalo, že Vanjina matka a Sebastian spolu něco měli. Vanja přišla na svět v červenci 1980, tedy přibližně sedm měsíců poté, co Anna poslala dopis.

Poslední kapkou, která Billyho přesvědčila, že Sebastian Bergman je Vanjin otec, bylo zjištění, že Valdemar jím není.

To už bylo příliš mnoho náhod najednou.

Čím víc nad tím uvažoval, tím se mu to zdálo pravděpodobnější. Sebastian se s Vanjou snažil sblížit při každé příležitosti,

ale ne sexuálně. A Billy ho viděl v přítomnosti jiných žen. Tam to bylo jasné. Bylo zjevné, o co mu jde. Dokonce i s Ursulou flirtoval. S Vanjou nikdy. Ani jednou. Přesto se jí snažil být neustále nablízku.

Billy si najednou uvědomil, že potřebuje mít stoprocentní jistotu. Nemůže žít s takovým podezřením, aniž by něco udělal.

Všiml si, že ručička tachometru opět překročila stočtyřicítku. Tentokrát však nezpomalil. Už aby byli v Torsby a pustili se do práce.

Bylo jim řečeno, aby dojeli do ulice Bergebyvägen a zaparkovali vzadu za domem číslo 22. Když přijížděli, všiml si, že před budovou postává asi desítka lidí. Podle kamer a mikrofonů Torkel určil, že se jedná o novináře. Jednoho z nich dokonce poznával. Byl to Axel Weber z deníku *Expressen*. Ve chvíli, kdy černá policejní dodávka projížděla okolo, se jejich pohledy na okamžik střetly. Torkel stačil postřehnout, jak Axel poodešel stranou a sáhl do kapsy. Deset vteřin nato mu zazvonil telefon. Přijal hovor s jednoduchým „ano“.

„Jste v Torsby?“ vypálil Weber bez pozdravu.

„Možná.“

„Co mi tedy můžete říct o vraždě té rodiny?“

„Nic.“ Torkel otevřel dveře od auta a vystoupil. Bylo příjemné se po cestě protáhnout, ačkoli se jim všem sedělo pohodlně. Viděl, jak se k nim od zadního vchodu policejní stanice rychlým krokem blíží asi padesátiletý muž. „Zatím jsem se ani neseznámil s člověkem, který tu zodpovídá za vyšetřování, takže budete muset počkat.“

„A můžete mi zavolat, až s ním promluvíte?“

„Ne, to asi nepůjde.“ Torkel ukončil hovor a strčil telefon do kapsy. Muž mezitím došel až k nim.

„Dobrý den, Erik Flodin. Jsem rád, že jste dorazili.“ Poky-nul trochu neurčitě všem, ale ruku si podal jen s Torkelem.

„Torkel Höglund,“ odvětil Torkel a potřásl mu pravicí.

Potom se představili ostatní členové týmu a následovali Erika do budovy, která Torkelovi na první pohled připomínala autoservis.

Erik je zavedl do kuchyně. Nejdřív se omluvil, že jim nemůže nabídnout kávu, a pak vyprávěl, jak je rád, že se oddělení vražd uvolilo jim pomoci. Nakonec v krátkosti vylíčil, co vědí o té vyvražděné rodině. Billy, Vanja i Torkel mu soustředěně naslouchali a tu a tam pokládali doplňující otázky. Sebastian vypnul. V této fázi — kdy případ přecházel od místní policie pod jejich vedení — se většinou stáhl do pozadí, upíjel kávu a poslouchal pouze na půl ucha. Ale pokud v téhle bohem zapomenuté díře nemají ani obyčejné kafe, nemůžou po mně chtít ani tu půlku ucha, rozhodl se a pohroužil se do vlastních myšlenek.

„Jak tedy hodláte postupovat?“ vytrhl ho hlas Erika Flodina z přemýšlení. Případ je předán, od této chvíle má rozdělení práce na starost Torkel.

„Takže máte jednoho podezřelého, toho Cedera?“ zopakovala znovu Vanja, aby se ujistila.

„No, vlastně...“ zaváhal Erik. „Jednou té rodině vyhrožoval. Ale teď to vypadá, že by mohl mít alibi.“

„Vanjo, Sebastiane, postaráte se o něj,“ rozhodl Torkel a vstal. „Já s Billym vyrazíme na místo činu.“

„Dám vám k ruce Fredriku,“ dodal Erik a odešel.

Sebastian se zahleděl na Torkela, který právě sbíral dokumenty ze stolu.

Torkel a Billy.

On sám a Vanja.

Sebastianovi to naprosto vyhovovalo. Přesto přemýšlel, jestli mu tím Torkel nedává najevo, že si hodlá držet odstup.

Během cesty do Torsby si toho moc neřekli. Možná deset vět. Sebastian se snažil rozpomenout, jestli se někdy dříve při cestách autem bavili víc. Došel k tomu, že nejspíš ne. Napo-

sledy to probíhalo podobně. Tehdy jeli z Östersundu do toho horského hotelu, jehož jméno už si nevybavoval.

Ted' navíc Torkel rozhodl správně i s ohledem na přednosti jednotlivých členů týmu. Na místě činu byl Sebastian málo platný, téměř k ničemu. Ale při výslechu s Vanjou tvořili tým, který byl jen těžko k poražení.

Stejně si však uvědomoval, že nakonec bude muset s Torkelem probrat, co se ten večer vlastně stalo.

Budou si muset promluvit o Ursule.

Ale dnes ještě ne.

Seděli v místnosti, která byla příliš malá na to, aby se dala označit za otevřenou kancelář. Stálo tam pět stolů, čtyři byly po dvojicích rozmístěny u oken a jeden stál osamoceně vlevo od dveří. Právě u něj seděl Sebastian, který si bez zájmu prohlížel vystavené dětské kresby a fotografie něčí manželky i potomků. Přitom poslouchal záznam z nedávného výslechu Jana Cedera.

Zatím se mluvilo o výhružkách, ukradené pušce a pak se rozhovor stočil k nějakému pojištění. Nic zajímavého. Sebastian vzal tužku a jedné z postaviček na obrázku před sebou přikreslil obrovský penis. Ten dětinský vtip mu zvedl náladu. Usmál se.

„*Kde jste byl včera?*“ zaslechl na záznamu Erikův nezúčastněný hlas. Všiml si, jak Vanja zbystrila. Sám odložil pero a opřel se. Přemýšlel, jestli mu někdo bude mít za zlé, když si dá nohy na stůl. Rozhodl se, že je to vlastně jedno, a vzápětí si tím vysloužil Erikův nesouhlasný pohled. Ignoroval ho.

„*Včera?*“

„*Ano, včera,*“ zopakoval Erik.

„*Ve Filipstadu,*“ odpověděl Ceder okamžitě.

„*A kdy jste tam odjel?*“

„*V úterý večer.*“

„*A kdy jste se vrátil?*“

„Dneska dopoledne. Byl jsem doma asi hodinu, když pro mě přišla ta ženská.“

„Tou ženskou myslí Fredriku,“ podotkl Erik.

Vanja přikývla a něco si zapsala do notesu. Pokud je výpověď Jana Cedera pravdivá, byl toho dne, kdy došlo k vraždám, daleko od Torsby.

„Jak jste se tam dostal?“ pokračoval Erik na záznamu.

„Autobusem. Třistatrojkou do Hagforse a pak jsem přestoupil na třístadvojku do Filipstadu.“

„Potom nám dal tohle,“ prohlásil Erik, když se přehrávač znovu odmlčel. Podal jim plastový sáček, v němž byl kus papíru. Vanja si ho prohlédla. Zmačkaný lístek na autobus společnosti Värmlandstrafiken.

Zpáteční jízdenka.

Data potvrdzovala Cederovu výpověď.

„A co jste tam dělal?“ ozvalo se z reproduktoru.

„Byl jsem u kamarádů.“

„Celou dobu?“

„No jo. Něco jsme slavili, takže jo... celou dobu.“

„A můžete nám poskytnout jména a čísla těch vašich kamarádů?“

Ze záznamu zaznělo skřípění kovu o stůl, jak mu Fredrika přistrčila notes a pero.

„Heleďte, o co tady vůbec jde?“ zeptal se Ceder.

Na chvíli zavládlo ticho, jako by se oba vyslychající policisté rozmýšleli, jak se zachovat a kolik toho Cederovi prozradit. Nakonec došli k tomu, že se dříve nebo později musí dozvědět, proč ho zadrželi.

„Carlstenovi jsou po smrti,“ řekl Erik. *„Někdo je zastřelil brokovnicí. Co nám k tomu řeknete?“*

Erik vypnul přehrávač.

„Dál nechtěl vypovídat. Alespoň ne bez přítomnosti právníka.“ Erik vytáhl pásku se záznamem a uložil ji do obalu. Potom se znovu otočil k Vanje.

„Fredrika volala těm lidem, o kterých se Ceder zmínil, a vypadá to, že jeho výpověď souhlasí. Má alibi.“

„Tak proč ho tu pořád držíte?“ zajímalo Sebastiana. Erik si ho prohlédl s přetrvávající nespokojeností. Sebastian proto sundal nohy ze stolu, vstal a začal přecházet po nevelké místnosti.

„Pokud jsem to správně pochopil, je Ceder impulzivní alkoholik,“ pokračoval. „To jste řekl, ne?“

Zastavil se a tázavě se na Erika podíval.

„No.“

„Ale teď tvrdíte, že to celé naplánoval do nejmenšího detailu, opatřil si falešné alibi, a dokonce si koupil lístek na autobus do Filipstadu, aby svou historku patřičně podložil?“

Erik neodpověděl a Sebastian pokračoval:

„Pokud by to měl tak promyšlené, asi by té rodině otevřeně nevyhrožoval den před vraždou.“

„Právě teď se zdá, že má Ceder alibi,“ procedil Erik mezi zuby a nepodařilo se mu zakrýt svou podrážděnost. „Pořád ale můžeme na jeho ruku nebo oblečení najít stopy střelného prachu, případně krve. Pokud objevíme tu jeho ztracenou brokovnici, porovnáme ji s vystřelenými patronami, které se našly na místě činu. Zatím jsme nemluvili se sousedy Carlstenových — třeba někdo z nich Cedera v okolí domu viděl. A hned budeme zpátky na koni.“

Sebastian potřásl hlavou a nedokázal potlačit úsměv.

„Jo. Nebo bychom se taky mohli vrátit zpátky v čase a mrknout se, kdo je teda zastřelil. To zní pravděpodobněji.“

„Sebastiane, to už stačí!“

Vanja se vztyčila. Sebastian se k ní obrátil. Mračila se. To znal. Vanja se na něj zlobila. Ještě chvíli ho probodávala očima a potom se otočila k Erikovi.

„Omlouvám se. Občas se chová... jako pěkný blbec.“

„Už jsem se s tím setkal,“ promluvil Erik mnohem mírněji. Ze Sebastiana však nespouštěl oči. „Někteří lidi jsou

přesvědčení, že když nejsme ze Stockholmu, musíme všechno zvrátat.“

„Tohle nemá nic společného s tím, že jste ze zapadákova,“ podotkl přívětivě Sebastian. „Diletanty jsou i ve městech.“

Vanja si tiše povzdechla. Ne že by ji to překvapovalo. Věděla, že Sebastian zvysoka kašle na to, co si o něm druzí myslí. Kritizovat místní policii ale bývala Ursulina práce. Sebastian se znemožňoval spíše před svědky a příbuznými obětí. Měli to rozdělené. Vanju napadlo, že když tu teď Ursula není, Sebastian se pravděpodobně rozhodl nést celé břímě sám a postarat se, aby jejich tým nesnášeli úplně všichni.

Vanja se otočila zpět k Erikovi.

„A kde teď Ceder je? Rádi bychom si s ním promluvili.“

Erik beze slova prošel kolem Sebastiana ven na chodbu.

Když vstoupili do výslechové místnosti, přivítala je asi čtyřicetiletá žena.

„Flavia Albrektssonová. Jsem právní zástupkyně Jana Cadera.“

Vanja ji pozdravila a představila se. Poté se usadila ke druhé straně stolu.

„To je ale zvláštní jméno — Flavia,“ podotkl Sebastian, když si podávali ruku. Vanje připadalo, že ji drží zbytečně dlouho.

„Ano.“

„A krásné,“ pokračoval s úsměvem a konečně Flaviinu ruku pustil. „Odkud pochází?“

Vanja obrátila oči v sloup. Kdyby teď před nimi stál čtyřicetiletý advokát Flavius, původ jeho jména by Sebastiana určitě nechal v klidu.

„To bychom mohli nechat na jindy,“ podotkla Vanja nezúčastněně, mrkla na Flavii a po Sebastianovi loupala očima.

„V to doufám,“ pronesl Sebastian a na právníčku se usmál. Tentokrát jeho úsměv opětovala. Sebastian se posadil na místo vedle Vanji. Flavia usedla naproti nim. Prohlížel si ji. Tmavé

vlasý stríženě na mikádo lemovaly kulatý obličej. Oči i ústa měla nenápadně nalíčené. Zpod saka vykukoval límec šedého svetříku a perlový náhrdelník. Malá prsa. Na levé ruce snubní prsten. To zpravidla znamenalo větší námahu. Takové ženy se ze začátku více vzpíraly a výsledek byl nejistý. Sebastian dospěl k závěru, že má-li si v Torsby s někým něco začít, bude lepší vyhlédnout si snazší kořist.

Vanja se na Sebastiana podívala a došlo jí, že on výslech vést nehodlá. Potom zaměřila pozornost na muže, který seděl shrbený po boku té spořádaně oblečené ženy. Vypadal unaveně.

„Řekněte nám o Carlstenových.“

„A co jako? Co chcete slyšet?“ pokrčil Ceder rameny.

„Jaký jste na ně měl názor?“

Cederovo posměšné odfrknutí a vrtění hlavou mluvilo samo za sebe, přesto dodal:

„Byli to takoví ti objímači stromů, co volí zelený a chtěj, aby všechno bylo bio a bez jedů. Policajti jsou pitomci. Furt takovým lidem ustupujou a člověk si pak pomalu nemůže v lese ani dojít na malou.“

„Takže jste Emilu Carlstenovi před plaveckým stadionem pohrozil smrtí.“

„Byl jsem ožralej.“

„Povězte nám, co jste dělal potom,“ pokračovala Vanja a otevřela zápisník. „Až do chvíle, kdy si pro vás přišla policie.“

„To už říkal,“ vložila se do hovoru Flavia.

„Ale ne před námi.“

Ceder zkrřížil ruce na prsou.

Zhluboka se nadechl.

Potom se dal do vyprávění.

Vanja a Sebastian ho pozorně poslouchali. Vanja se tu a tam ozvala s doplňující otázkou. Asi o čtvrt hodiny později Ceder domluvil, na pohled úplně vyčerpaný. Rozhodil rukama, jako by naznačoval, že už jim nemá co říct, a sklonil bradu na prsa.

Vanja se podívala do zápisů. Vypadalo to, že jeho výpověď se přesně shoduje s úvodním výsledkem.

Vtom Sebastian náhle vstal, Vanja sebou trhla.

„Puška.“

„Co je s ní?“ zeptala se Flavia a prohlížela si ho.

„Tomu jedinému z celého vašeho vyprávění nevěřím,“ prohlásil Sebastian a opřel se o parapet u okna opatřeného fólií, aby nebylo vidět dovnitř. „Nezdá se mi, že vám ji někdo ukradl. Nemyslím si, že byste to nenahlásil.“

„Vždyť to přece vysvětlil,“ opáčila Flavia.

„To já vím, ale nevěřím mu.“ Sebastian přenesl pozornost z Cedera na jeho obhájkyňu. Pomyslel si, že si právě teď nejspíš zavírá dveře k možnému sexu, ale budiž. Nedá se nic dělat.

„To je jediné, čemu nevěříte?“ podotkla Flavia a naklonila se dopředu. Vypadala spokojeně. „Znamená to tedy, že věříte v jeho nevinu?“

„Ano,“ odpověděl Sebastian přesvědčeně.

„Tak proč ho tu v tom případě držíte?“

„Protože nemám oprávnění ho pustit.“

Flavia se zasmála. Sebastian si ji prohlížel a napadlo ho, že jistá šance tu možná přece jen je.

„Sebastianovy názory se nutně nemusí shodovat s názorem celé vyšetřovací komise,“ vložila se do rozhovoru Vanja. „On není policista.“

Přesto s ním naprosto souhlasila. Sama si záležitost s kradenou brokovnicí vedla v zápisu s velkým otazníkem. Když o tom Ceder mluvil, zazněla v jeho hlase faleš. A na sotva postřehnutelné rozdíl v tónu řeči byla Vanja odborník. Billy jí občas přezdíval lidský detektor lži.

„Má alibi,“ trvala na svém Flavia.

„Někteří lidé si alibi opatřují ve chvíli, kdy vědí, že je druzí budou z něčeho podezírat.“ Vanja zaklapla notes a zahleděla se právniče do očí. „Jeho brokovnice může být vražednou zbraní, i když ji nedržel v ruce on sám.“

Sebastian si založil ruce na prsou a opřel se. Udělalo to na něj dojem.

„A možná... možná váš klient věděl, že ji někdo držet bude,“ dodala Vanja.

Práce na objednávku. Nebo přátelská výpomoc. Sebastian u okna pokývl hlavou. Něco takového by dokázal zařídít i impulzivní alkoholik. Ceder v tomto kraji žije celý život. Bydlí v rodném domě. Tím pádem musí znát slušnou řadu myslivců i zdejších usedlíků, kteří o Carlstenových smýšlejí stejně jako on. A někdo z nich mu určitě mohl být něco dlužen. Postrílet celou rodinu sice není obyčejná službička, ale Sebastianovi připadalo, že by to možné bylo, pokud si Carlstenovi v okolí znepřátelili víc lidí.

Alkohol, testosteron, značkování revíru.

Pomyslel si, že už viděl i podivnější věci. „Takže bych řekla, že zůstane tady,“ ukončila Vanja svou řeč, vstala a zamířila ke dveřím. Sebastian se díval, jak odchází.

Je dobrá. Hodně dobrá.

Jeho dcera.

Když se blížili k dvoupatrovému domu, stojícímu o samotě asi dvacet minut jízdy od městečka, začala se snášet tma. Bylo to velké, světlé stavení a vypadalo v dobrém stavu. Jenom modrobílá policejní páska povlávající ve větru dávala tušit, že to krásné obydlí ukrývá tragédii. Fredrika zaparkovala vedle bílého nissanu, který podle Torkelova odhadu patřil Carlstenovým. Vystoupila, suše kývla směrem k domu a čekala. Billy zaparkoval vedle ní, hbitě vylezl z auta a vzal si ze zadního sedadla tašku. Torkel zůstal sedět a prohlížel si budovu před sebou.

Vypadalo to tam idylicky. Za domem se rozkládalo pole a na několika krásných listnatých stromech okolo začaly vyrážet pupeny. Nedaleko, podél zdi, která vytyčovala hranice pozemku, stálo několik načerveno natřených zemědělských budov a velký skleník. Carlstenovi podle všeho provozovali malou ekofarmu a soustředili se zejména na pěstování kořenové zeleniny.

Torkel vystoupil z auta a došel ke kamenné zdi, která kolem domu a trávníku tvořila velký obdélník. O zeď byla opřena dvě dětská kola, modré a zelené. Vypadala hodně používaná. Opodál bylo pískoviště, na jehož dřevěném rámu si všiml několika plastových hraček. Určitě si tu žili dobře, pomyslel si Torkel. Spousta místa na hraní. Volnost.

Z domu vyšel člověk v ochranném obleku a vyrazil jim naproti. Nejspíš ten místní policejní technik, který tu na ně podle Erikových slov čeká.

„Oddělení vražd?“ zeptal se muž Fredriky, která postávala u branky.

„Ano,“ odpověděla. „Vezmete je dovnitř? Já mám jinou práci.“

„Samozřejmě,“ odvětil muž a obrátil se k Billymu, který k němu o několik kroků popošel. Potřásli si rukou.

„Já se jmenuju Billy Rosén a támhleto je Torkel Höglund. Vede celé vyšetřování,“ představil oba Billy.

Muž jim přátelsky pokynul.

„Fabian Hellström. Dobrý den.“

Muž nevypadal ani trochu zaskočen, že se tu objevila komise pro vyšetřování vražd. A to byl dobrý začátek. Torkela napadlo, že od místní policie častokrát zažil o dost chladnější přivítání.

Všichni tři se vydali směrem k domu.

„Těla už jsme odvezli, ale všechno jsem zdokumentoval.“

„Pár fotek jsme viděli na stanici. Zdá se, že jste svou práci odvedli důkladně,“ řekl Torkel a myslel to vážně. Zatím u Erikova týmu neobjevil žádné pochybení.

„Díky. Je toho hodně. Pachatel se pohyboval jak v přízemí, tak v prvním patře, takže mám ještě spoustu práce.“

„Jste si jistí, že šlo o jednoho pachatele?“

„Vcelku ano. Uvnitř jsme našli stopy bot velikosti čtyřicet čtyři.“

„A nemohly patřit otci od rodiny?“

Fabian zavrtěl hlavou.

„Ten měl velikost čtyřicet šest nebo čtyřicet sedm, a navíc jsme mezi jeho botami nenašli žádné, které by odpovídaly vzorkem podrážky.“

Zastavili se u domovních dveří, aby si natáhli návleky na boty a plastové rukavice. Torkel si okamžitě všiml velkého množství zaschlé krve na kamenné podlaze.

„Tady ležela Karin Carlstenová,“ vysvětlil Fabian a máchl rukou směrem k předsíni. „Předpokládáme, že pachateli otevřela a byla zastřelena jako první.“

Torkel přikývl a o krok ustoupil. Chtěl si udělat přehled. Dveře, za nimi předsíň, krev. Uvědomil si, že mu tu schází Ursula. Ne že by snad Billy nebyl dobrá náhrada. Naopak, pracoval po jejím boku a naučil se od ní tolik, že si Torkel na tu práci nedokázal představit nikoho lepšího. Ale nebyl Ursula. Té se nikdo nevyrovnal, když bylo třeba dát si věci do souvislostí a všimnout si drobností, které dokážou vyšetřování posunout vpřed.

„Domovní dveře byly dokořán, když holčička od sousedů paní Carlstenovou našla, je to tak?“ zeptal se po chvíli.

„Ano. U zadního vchodu ani na oknech jsme neobjevili žádné poškození, takže vycházíme z toho, že vrah přišel i odešel právě tudy.“

S Fabianem v čele vstoupili dovnitř. Z předsíně se vcházelo do prostorné kuchyně. U stolu, který byl prostřený k snídani, ležela převržená židle. Všude byla krev. Na stole i na podlaze, dokonce i stěna, vzdálená několik metrů, byla potřísněná. Nebylo složité uhodnout, kde leželo tělo. V krvi na

tkaném koberci vedle překocené židle se rýsovala drobná silueta.

„Georg Carlsten. Bylo mu osm,“ pronesl Fabian tišeji než předtím. Sklonil se a ukázal na krvavé stopy bosých nožiček, které byly směrem z místnosti stále méně zřetelné, až u schodů do patra zmizely docela.

„Byl tu i jeho mladší bráška.“

„Sakra, kdo mohl spáchat něco takového?“ ozval se Billy, dřepł si a prohlížel otisky dětských chodidel. „Měli hodně nepřátel?“

„Zatím jsme přišli jen na jednoho a to je Ceder. Ale spouště lidí připadal jejich boj za životní prostředí zvláštní. Působili na ně jako podivíni,“ odpověděl Fabian.

Torkel se zhluboka nadechl. Cítil, jak moc ho ten pohled zasáhl. Kvůli té mističce ovesných vloček a všudypřítomné krvi působil celý výjev obyčejně, ale o to nepříjemněji.

„Takovéhle případy jsou většinou důsledkem rodinných konfliktů nebo sporů o děti,“ prohlásil.

„Na nic takového jsme nepřišli,“ odvětil Fabian. „Byli svoji dvanáct let. Se sociálním úřadem žádné opletačky neměli. Karin má sestru, která žije ve Stockholmu, ale zatím se nám ji nepodařilo sehnat. Emilovi rodiče jsou po smrti. Byl jedináček.“

Fabian ukázal na stopu vedle tkaného koberce.

„Tohle je první zřetelný otisk, který jsme našli, a v patře je ještě jeden s viditelným vzorem podrážky.“

Billy si dřepł a stopu si prohlédl.

„Jakou velikost bot má Jan Ceder?“

„To zjistíme, právě u něj dělají domovní prohlídku. Ten otisk jsem jim poslal.“

Torkel se rozhodl, že už viděl dost.

„Uděláme to takhle: vy dva se budete soustředit na dům a jeho okolí. Je třeba rozšířit pátrací oblast. Pachatel se sem musel nějak dostat a já chci vědět jak.“

Fabian se zatvářil odmítavě.

„Já jsem slíbil Erikovi, že se pokusím prohlédnout i Cederaův dům.“

„To nestihnete. Cedera zatím máme pod zámekem. Místo činu je nejdůležitější. Předejte Billymu informace o všem, co jste objevil, a postarejte se, aby se tu nepromenoval nikdo cizí.“

Fabian vypadal trochu zaraženě, ale přisvědčil. Torkel se cestou ke dveřím pokusil o přívětivý úsměv.

„A v patře to vidět nechcete?“ ozval se Fabian udiveně. „Tam ležel otec a druhý syn.“

Torkel zavrtěl hlavou.

„Ukažte to Billymu. Já chci zjistit něco víc o té rodině.“ Otočil se ke kolegovi. „Billy, na slovíčko, prosím tě.“

„Jasně.“

Vyšli na verandu. Torkel ztišil hlas a naklonil se k Billymu, aby ho nebylo slyšet.

„Podle mého názoru je Fabian schopný, ale stejně všechno znovu prohlédni. Nechce se mi líbit, že rovnou zavřeli Cedera. Mohli přehlédnout něco, co ukazuje jiným směrem.“

Billy přikývl.

„Jasně.“

Torkel mu vděčně položil ruku na rameno. Vždy tajně upřednostňoval Vanju, ale Billy se za poslední rok vypracoval. Moc se neprojevoval, ani intuicí se s Vanjou nemohl měřit, ale když bylo něco potřeba, byl vždy k dispozici.

„Vím, že toho je na tebe tentokrát hodně, ale chystám se zavolat Ursule a zeptat se jí, jestli by nám nechtěla malinko pomoci,“ pronesl.

„Ta je přece na nemocenské.“

„Mám pocit, že jí prospěje, když bude mít co dělat.“

„Můžu jí na počítači umožnit vzdálený přístup, aby se dostala ke všem materiálům.“

Torkel se usmál. Ano, když je třeba, je Billy vždy připraven.

Fabian Torkelovi popsal, kudy se dostane k Torssonovým, a Torkel se rozhodl jít pěšky. Cestou zatelefonoval Ursule. Vypadalo to, že nabídka podílet se na vyšetřování dálkově ji mimořádně potěšila, a sama Torkela požádala, aby jí Billy zařídil připojení co nejrychleji.

Moc s Ursulou hovořit o případu byla pro Torkela úleva. Všiml si, že ožila. Jako by se její vnitřní síla projevovala, jen pokud se mluví o konkrétních záležitostech. Ať už bylo téma sebekrutější, věděl, že jí to je bližší než rozebírat city.

Už je taková.

Lépe si rozumí s mrtvými než s živými.

Torkel slíbil, že jí večer znovu zavolá, aby si vyměnili dojmy z prvního dne vyšetřování. Tak to obvykle dělali a jeho potěšilo, že Ursula návrh ocenila. Pak se ale zarazil. Je možné, že tudy vede cesta zpátky? Měli by se vrátit k tomu, co oba znají a co je k sobě kdysi poutalo? Možná právě proto se to mezi nimi pokazilo. Torkel si uvědomil, že se jejich poměr snažil přetvořit v běžný vztah mezi mužem a ženou. Ale jejich blízkost se zakládala na tom, že dohromady vyšetřovali zločiny. Ne na společném soužití, jako to je u jiných dvojic.

On to sice chtěl.

Ale ona ne.

Taková je pravda.

K Torssonovým se šlo přes lesík rozkládající se za domem Carlstenových. Podle Fabiana tam vedla pěšina, po níž sem přišla i malá Cornelia, která objevila mrtvé.

Cestu nebylo složité najít, šlo o úzkou, vyšlapanou stezku, která vedla kolem osamocené stojícího sušáku na prádlo a mizela v lesíku. Torkel zrychlil krok. Bylo příjemné octnout se na čerstvém vzduchu ve voňavém lese a vyčistit si hlavu od zatuchlého pachu smrti. Všiml si, že tady, jen několik desítek metrů od pučící zeleně v zahradě Carlstenových, se jaro zatím drží zpátky. Půda byla po zimě podmáčená a tu a tam, hlavně ve stínu velkých stromů, ležely zbytky sněhové pokrývky.

Torkel se zastavil na malé vyvýšenině. Ve vzdálenosti asi třiceti metrů prosvítala mezi větvemi žlutá stěna domu. V dokumentech, které měl k dispozici, se toho o rodině Torssonových moc nedočetl. Manželé kolem čtyřicítky, jedna dcera. Muž pracoval jako ekonom na obecním úřadu a žena ve zdravotnictví. Dcera si často hrávala s dětmi ze sousedství. Na Velikonoce odjeli k příbuzným a vrátili se ve středu večer. Ve čtvrtek ráno šla Cornelia ke Carlstenovým a našla je mrtvé. Torkel litoval, že Torssonovi nebyli to ráno doma. Domy od sebe nestály daleko — sousedi by určitě zaslechli výstřely a pomohli policistům stanovit dobu vražd. A jejich dcera by navíc byla ušetřena hrůzného pohledu na mrtvou Karin v předsíni. Na druhou stranu byla pravda, že to klidně mohlo skončit katastrofou. Kdyby Torssonovi přispěchali na místo činu zjistit, co se stalo, nebo — a to by bylo ještě horší — kdyby si jejich dcerka šla k sousedům hrát, dřív než vrah přišel.

Zaplať pánbůh, že se Torssonovi rozhodli oslavit Velikonoce jinde, pomyslel si Torkel nakonec. Pachatel se choval tak chladnokrevně, že by klidně dokázal zabít víc lidí. Mnohem víc.

Otevřel mu Felix Torsson, a když Torkel předložil služební průkaz, pozval ho dál. Zbytek rodiny seděl v obývacím pokoji. Matka s dcerou, která se jí držela jako klíště, a vypadalo to, jako by se rozhodla ji už nikdy nepustit. Matka se představila jako Hannah a řekla, že dcera se jmenuje Cornelia. „A kolikpak ti je roků?“ zeptal se přívětivě Torkel.

„Devět. Vid', zlatíčko, že ti je devět?“ Cornelia to nepotvrdila ani nevyvrátila, jen se matky ještě pevněji chytila a přitiskla jí obličej k hrudi.

Torkel se posadil do křesla naproti rodině a omluvil se za vyrušení. Chápatě přikývl a Torkel si všiml, že na něj hledí se zřejmým očekáváním. On je ten, kdo jim to musí vysvětlit. Měli zatažené záclony a tmou nezahnal ani svíčky na konferenčním stolku z černého skla, který stál mezi pohovkami, ani rozsvícené lampičky.

Ta nehybnost a různé odstíny temnoty, jež panovala v obyvacím pokoji Torssonových, Torkelovi připomněly některé z obrazů, které s dcerami viděli v Říšském muzeu v Amsterdamu. Vypravili se tam loni o podzimních prázdninách. Torkel jim tím chtěl vynahradiť, že na ně má jindy málo času. Muzeum bylo čerstvě otevřené po dlouhodobé renovaci a jeho dceři Vilmě se podařilo k cestě přesvědčit jak svou starší pochybovačnou sestru, tak poněkud méně pochybovačného tatínka. Torkela příjemně překvapil Rembrandt, zejména jeho cit pro zpodobnění obličejů v temnotě. Na jeho obrazech byli lidé, kteří v sobě měli tajemství, a v té záplavě černi, jež je obklopovala, se téměř ztráceli. Přesto z nich sálala lidskost. Jako teď z Torssonových. Do ticha, které sami nastolili, promluvil Felix.

„Už něco víte?“ zeptal se znepokojeně. „O tom člověku, co to provedl.“

Torkel se snažil dát jim pokud možno neutrální odpověď. Uklidnit je, ale neuchylovat se přitom ke lhaní.

„Teď se snažíme udělat si celkový přehled o situaci a čekáme na výsledky technického šetření. Podařilo se nám zajistit řadu stop.“

„Stop, které ukazují na Jana Cedera?“ zeptal se vzápětí Felix. Torkel věděl, že na maloměstě se pomluvy šíří rychleji, a považoval za důležité učinit všem spekulacím co nejrychleji přítrž a ničím je nepřizívat.

„K jednotlivým jménům se nemohu vyjadřovat. Máme několik vodítek.“

„My ho sice neznáme...“ podotkl Felix, který se zjevně nehodlal lehce vzdát, „...ale je to typ chlápka, kterému se člověk radši vyhne, abych tak řekl. Jestli jsem to pochopil správně, tak jste ho zadrželi?“

Torkel se rozhodl v tomto tématu nepokračovat a otočil se k Hanně.

„Jak je Cornelií?“

Děvče zaslechlo své jméno a ještě těsněji se přimklo k matce. Ta ho volnou rukou konejšivě hladila po dlouhých světlých vlasech.

„Není to žádná sláva. Dostali jsme kontakt na dětského psychiatra v Karlstadu, ale teď se snažíme, aby hlavně byla v klidu,“ odvětila Hannah opatrně.

Torkel povzbudivě přikývl.

„To je dobře. Takovým věcem se musí dát čas,“ řekl a otočil se ke Cornelií, která k němu však pořád byla zády.

„Rád bych teď s maminkou nebo tatínkem mluvil o samotě, nevadilo by ti to?“

Cornelia se nepohnula, ale Felix vstal.

„Pojď, Cornelií, půjdeme nahoru do pokojíčku.“

Opatrně vzal dcerku do náruče. Cornelia se k němu okamžitě přitiskla tak pevně jako předtím k matce.

„Hannah byla doma, když se to stalo, a znala je nejlíp,“ řekl přes dívčino rameno. „Kdyby bylo potřeba, zavolejte mě.“

„Dobře,“ přikývl Torkel. Felix s Cornelií po schodech zmizeli do patra. Torkel počkal, než došli nahoru, a teprve potom se otočil k Hanně.

„Je mi jasné, že už jste dostali spoustu otázek a že je to náročné, ale potřebuju se dozvědět víc,“ začal účastně. „Řekla vám Cornelia od rozhovoru s policií něco dalšího?“

Hannah rozhodně zavrtěla hlavou.

„Co by to mělo být?“

„Cokoli. Nad čím přemýšlí, jestli u Carlstenových někoho neviděla, jestli kluci o něčem nemluvili...“

„Ne, hodně teď mlčí.“ Torkel si všiml, že má Hannah na krajíčku. „Nenávidím se za to, že jsem nešla s ní. Dřív jsem ji doprovázela, ale v létě jsem ji začala pouštět samotnou. Chtěla si připadat velká.“

Torkel seděl beze slova. Nic jiného dělat nemohl. Tímhle si bude muset projít sama. Právě se chystal znovu zavést řeč na Carlstenovy, když ho Hannah předběhla.

„Co myslíte, je bezpečné tu zůstat?“ zeptala se a upřela na něj vyděšený pohled. Když měla v náručí dceru, dařilo se jí držet strach na uzdě. Teď už nepotřebovala vypadat statečně.

Na její otázku bylo složité odpovědět. Ne-li nemožné. Zkušenost Torkelovi napovídala, že zločin, který se u sousedů odehrál, byl osobní a mířený pouze proti nim. Bylo nepravděpodobné, že by se vrah vrátil a znovu udeřil o dům dál. Ale vyloučit se to samozřejmě nedalo.

„Neřekl bych, že jste v nebezpečí, ale jistý si tím být nemůžete. Pokud by vám to ulevilo, tak na pár dnů odjeďte. Nezapomeňte mi ale sdělit kam.“

Torkel položil na stůl svou vizitku. Hannah si ji prohlédla, zjevně uklidněna jeho odpovědí. Věděl, že si jeho radu vezme k srdci, teď s ní však ještě potřeboval probrat pár věcí.

„Znala jste se s Carlstenovými dobře?“

„Asi jsem je ze všech lidí v okolí znala nejlíp, protože Cornelia měla moc ráda jejich kluky. Byli to milí lidé, ale trochu zvláštní.“

„Jak zvláštní?“

„Byli moc hodní. Vážně. Ale s některými starousedlíky nevycházeli. Nezapadali sem. Však víte, byli ze Stockholmu a místním připadalo, že to přehánějí s péčí o životní prostředí a tak.“

Zdálo se, že Hanně vyhovuje bavit se chvíli o něčem jiném. Do tváře se jí vrátila barva. „Myslím tím třeba to, jak nafilmovali, že Ceder zastřelil vlka. To by místní člověk neudělal,“ pokračovala. „I kdyby s někým nebyl zadobře. Ale oni se takhle chovali.“

„A nenapadá vás kromě Jana Cedera ještě někdo další?“

Hannah se zamyslela.

„Ne že bych si myslela, že by to mohlo vést k jejich vraždě, ale... Emil nahlásil policii jednu půjčovnu lodí dole u jezebra. Patří Ovemu Hansonovi. Je pravda, že Carlstenovi byli

trochu konfliktní. Hlavně Emil. Ale my jsme s nimi nikdy potíže neměli. Nikdy.“

Torkel vytáhl zápisník a poznamenal si:

HANSON / LODĚ / EMIL?

„Dobře. Ještě něco?“

„Nic mě nenapadá. A to, co jsem říkala, vyznělo divně. Jako by na nich snad bylo něco špatného.“

„Neznělo to divně. Jen jste mi řekla, co víte. Na tom nic špatného není.“

Hannah rázem vypadala zarmouceně.

„Je to tak těžké. Vždyť my jsme s nimi vlastně souhlasili. Já mám taky přírodu moc ráda. Ale občas se chovali trochu naivně... Člověk přece musí taky zapadnout mezi místní.“

Torkel přikývl. Hannah chvíli hleděla přímo před sebe, než promluvila znovu. Zjevně se cítila provinile, že si dovolila říct o Carlstenových něco špatného.

„Byli moc fajn. A hrozně dřeli. Víte, jak byl ten pozemek zanedbaný, když ho koupili? Postavili barák a všechno. A teď... jsou pryč...“

Torkel nevěděl, co na to říct.

Ale jedno mu bylo jasné.

Musí si na Carlstenovy posvítit.

Zpátky na místo činu se Torkel vydal delší cestou.

Silnice, která oba domy spojovala, byla nová a světlešedý šterk mu vrzal pod nohama. Zatelefonoval kolegyni Evě Blomstedtové a požádal ji o prověření Emila a Karin Carlstenových. Ihned našla dva pravomocné rozsudky z let 1994 a 1995, v nichž se objevilo Emilovo jméno. Oba dva se týkaly nedovoleného vniknutí a poškození cizí věci. Emil byl nucen uhradit vzniklé škody a zaplatit pokutu. Zjevně kdysi patřil k aktivním členům Fronty za osvobození zvířat — což byla poměrně

militantní organizace bránící práva zvířat — a zúčastnil se dvou protestních akcí namířených proti norčím farmám v Östergötlandu. V obou případech se podařilo vypustit ze zajetí stovky norků. V době druhého rozsudku bylo Emilovi pouhých jedenadvacet a od té chvíle o něm žádné záznamy neměli. Hříchy mládí. Torkel Evě poděkoval za pomoc a rozhodl se, že zavolá Björnu Nordströmovi z bezpečnostní policie. Na vánočním večírku před několika lety mu totiž Björn vyprávěl, že dostal nový pracovní úkol: měl prověřovat aktivistické skupiny bojující za práva zvířat. Torkela napadlo, že při troše štěstí by mu Björn mohl o Emilovi neoficiálně poskytnout pár informací. V ideálním případě se od něj dozví i to, zda má vůbec cenu vyžádat si prověrku Emila Carlstena oficiální, a tudíž zdlouhavější cestou.

Björn nezvedal telefon, Torkel mu tedy zanechal krátkou hlasovou zprávu.

Došel až na křižovatku, kde hlavní silnici do Torsby protínaly menší štěrkové cesty. Těmi bylo celé okolí protkané. Kdyby se dal doprava, došel by do Torsby. Stezka vlevo vedla zpět ke Carlstenovým. Zdálky viděl, jak se Fabian s Billym sklání nad schody vedoucími k domu. Řekl si, že je nebude vyrušovat. Billy byl zárukou, že se o případných nálezech na místě činu tak jako tak dozví. Místo toho se rozhodl vydat k dalším sousedům. Ti se jmenovali Bengtssonovi a Torkel věděl, že k nim brzy dorazí, když bude pokračovat po pěšině vedoucí rovně. Podle údajů z prvního výsledku byli v době vražd doma, nic však neviděli ani neslyšeli. Výslech samotný proběhl ovšem nesmírně rychle a Bengtssonovi se při něm vůbec nezmníli o svém vztahu ke Carlstenovým.

Cesta vedla přes několik rozlehlých pozemků, na nichž zůstávala dlouhá žlutá stébla loňské trávy. Některá pole už byla zoraná. Torkel si všiml ohrady, kde si koně užívali volného pohybu po zimě. Obytné stavení sice v dohledu nebylo, ale Torkel tušil, že koně patří Bengtssonovým a jejich dům tedy nebude daleko.